

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık Edebiyat Kültür ve Sanat Dergisi

Yıl: 2 Sayı: 10 Mart 2018

8 MART DÜNYA

EMEKCİ KADINLAR GÜNÜ KUTLU OLSUN

2018

Aylık Edebiyat Kültür ve Sanat Dergisi

Emel

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık

Edebiyat Kültür ve Sanat
Dergisi

Yıl: 2 Sayı: 10 Mart 2018

Genel Yayın Yönetmeni

Ve Editör

İlhan Özdemir

Edebiyat Yönetmenleri

Muzaffer Özkan

Gürcan Köftecioglu

Kültür ve Sanat Yönetmenleri

Emel Üstündağ

Yasemin Bayındır

Mehmet Saim Bilge

Agim Krasniqi

İdari İşler

Aziz Dur

Doğan Bayındır

Kosova Temsilcisi

(Representative in Kosovo)

Agim Krasniqi

Hakkımızda ve Yayın İlkeleri

ilk iki sayımızda yayınlanmıştır.

İletişim

birkitapbindost@gmail.com

Tüm içeriğin hakları saklıdır.

İzinsiz Kullanılamaz

@2017

Bu sayıda...

3 Editörden...

4 Muzaffer Özkan -Kol Saati/Anı

6 Hande Ortay—İmkansız Aşk/Şiir

8 Gürcan Köftecioglu—Sahil Yolunda /Öykü

10 S.Ümit Fırat-Huzur'a Dair/Deneme

12 Emre Çoşkunlar—Kadınım/Şiir

14 Aynur Karataş—Dikenli Aşk/Anı

16 Ebru Dişiaçık—Kadife/Öykü

19 Ahmet Z.Yeşil—Müsterihim.../Mizah

20 Lavinya Öz—Sensiz Sen.../Şiir

21 Taylan Ö.Kumaş—Hüçleme/Şiir

22 Hülya Özveren—Bir Konu Birkaç Resim

23 Hatice Aydın—Bir Fotoğraf Bir Söz

24 Gülten Adem—Temmuz Gecesi/Şiir

26 İlhan Özdemir —Söyleşi/Aynur Karataş

29 Güniz A.Küçükoglu—Portre/Füreya Koral

30 Emel Üstündağ—Yemek Kültürü/Afyonkarahisar

32 Yasemin Bayındır—Yer ve Mekan/Kars

34 Agim Krasniqi—Yer ve Mekan/Priştine

36 Gürcan Köftecioglu—Sinema/Akira Kurosawa

38 Muzaffer Özkan—Kitap/Balım Kız Dalım Oğul

42 Burhan Ersan—Reng-i Su

43 Emel Üstündağ—Ebru

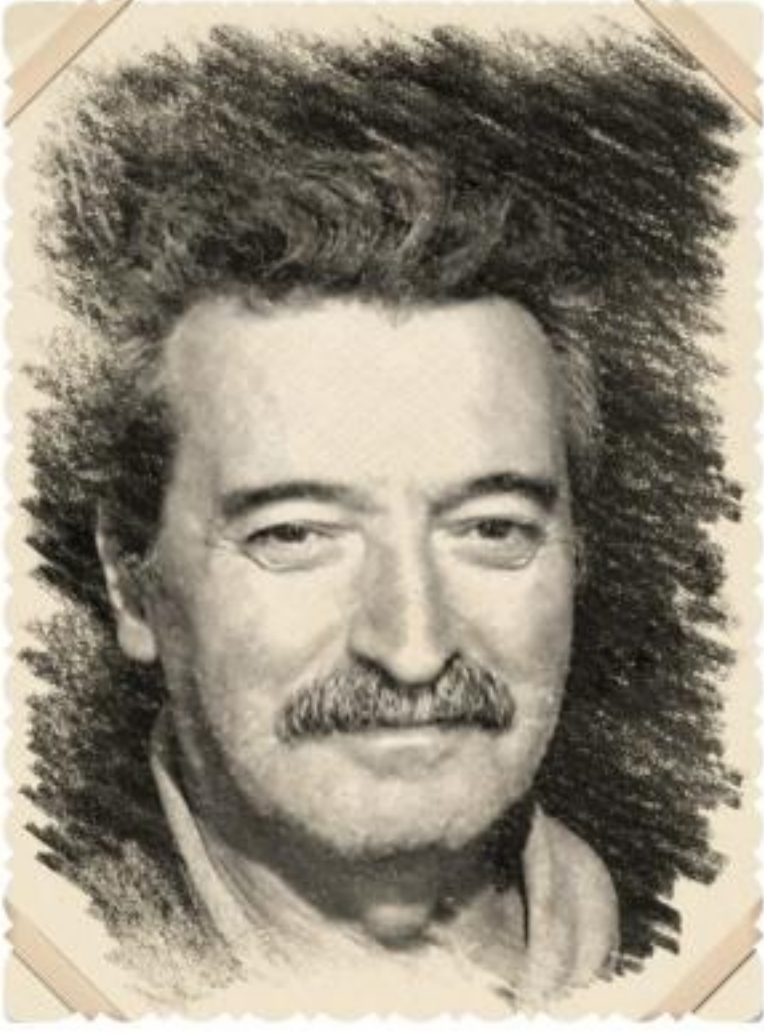
44—49 Resim: :Selma Top—Aneta Hasani-Güniz A. Küçükoglu-Zehra Çakıcı-Özen Araser-Soltan Soltanlı

50—51 Fotoğraf: :Şengül Yılmazkaya—Arjeta Miftari

52—65 Karikatür: :M.Saim Bilge—Agim Krasniqi-Seyran Caferli-Mary Zins-Marwa İbrahim- Stella Peralta-Florent Espejel-Ana Maria G.Estrada-Youcef Aimeur—Tvg Menon -Fadi A.Hassan-Fawzy Morsy

Arka Kapak: Ayın Dostu-Soltan Soltanlı

Ön Kapak Resim: Emel Üstündağ

Editörden...**8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ****KUTLU OLSUN**

8 Mart, Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” veya “Dünya Kadınlar” günü olarak kutlanıyor. 8 Mart tarihçileri bu olayın başlangıcını 1857 yılına kadar geriye götürmüş olsalar da ilk defa, 1910 yılında II. Enternasyonal’in, Danimarka’nın Kopenhag kentinde yapmış olduğu toplantıda Almanya Sosyal Demokrat Partisi önderlerinden Clara Zetkin’in, 8 Mart’ın “Internationaler Frauentag” (International Women’s Day—Dünya Kadınlar Günü) olarak anılması önerisinin oy

birliğiyle kabul edilmesi ile başlamış. Dünya Kadınlar Günü ilk kez 19 Mart 1911’de Avusturya, Danimarka, Almanya ve İsviçre’de kutlanmış. Gösterilere yüz

binlerce kadın katılmış. Oy verme, seçme seçilme, meslek edinme ve mesleki eğitim görme hakkı istemişler. İlk yıllarda belli bir tarih saptanmamış fakat her yıl ilkbaharda kutlanıyormuş. Tarihin 8 Mart olarak saptanması 1921’de Moskova’da düzenlenen 3. Uluslararası Kadınlar Konferansı’nda gerçekleşmiş. BM, 16 Aralık 1977 tarihinde 8 Mart’ın “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutlanmasını kabul etmiş. Türkiye’de 8 Mart’ı ilk kez 1921’de komünist kadınlar tarafından Ankara’da bir bağ evinde düzenlenen toplantıda kutlanmış. Ve bu tarihten sonra ilk defa 1975’te Ankara ve İstanbul’da İlerici Kadınlar Derneğinin girişimiyle 8 Mart ilk kez kamuya açık olarak 400-500 kadının katılımıyla kutlanmış.

Kadınlar için anlamı ve öneminin büyük olduğuna inandığım “8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ” kutlu olsun. Bizde bu ay derginin kapak konusunu bugüne ayırdık ve her zaman olduğu gibi sevgili Emel Üstündağ’ın dergi için yapmış olduğu sulu boya resmi dergi kapagında yer aldı. Bu güzel resim için Emel Üstündağ’a çok teşekkür ediyoruz, gönlüne ve fırçasına sağlık.

Bir Kitap Bin Dost dergisinin Mart ayı sayısına emeği geçen ve dergiye katkıda bulunan tüm dost ve arkadaşlara çok teşekkürler. İyi ki varlar ve iyi ki bizimle birlikteler...

Sevgilerimle....

Muzaffer Özkan

Ankara

KOL SAATİ

Köyde; çocukluğumuzda, bir günlük zaman dilimini tanımlamak için dört temel kavramımız vardı. Sabah, öğle, akşam ve gece diye bir günü bölümlere ayırırdık. Biraz daha detay gerekirse kuşluk vakti, ikindi, yatsıdan sonra ve şafaktan önce diye günün bölümlerini detaylandırırdık. Saate dayalı bir tanımlamamız yoktu. Günlük yaşam döngüsü güneşe göre olduğundan hiç kimsenin saate dayalı işi de zaten olmuyordu.

Köyde, saati olanları saysan on onbeş kişiyi ancak bulurdu. Köyün zengin ve ileri gelen yaşlı hacı amcaları gümüş zincirlerle boyunlarına astıkları bu köstekli saatlerini yelek cebinde taşırlar, arada bir

bakarak sadece namaza ne kadar olduğunu haber verirlerdi. Bakkal Yaşar Ağabey'in de böyle köstekli bir saati vardı. Kenarındaki mandala basınca üst kapağı açılır, altındaki ekran görünürdü. Ekranın kenarlarında büyük boy rakamlar, orta üst kısmında ise bir adet lokomotif deseni yer alıyordu. Yaşar Ağabey "bu şimendifer saati, bunu babam bir demiryolcudan çok paralar vererek almış" diye anlatırdı. Hiç aksatmadan her gün gün batarken yelek cebindeki gümüş kutusunda çıkarır 'tıkırt, tıkırt' diye sesler çıkartarak kurardı. Onun bu hareketi bana bir seremoni gibi gelirdi. Babam ölünceye kadar hiç saat kullanmadı. Benim de ortaokul bitene kadar saatim olmamış ve ihtiyaç da duymamıştım.

O yaz Askeri Lise sınavlarına giriyordum. Pazar gününden İzmir'e gitmiş ve o gece ilkokul öğretmenimin evinde kalmıştım. Öğretmenimin söylediğine göre sınavda verilen süreyi uygun bir şekilde kullanmak çok önemliymiş. Aynı zamanda zamana karşı da savaşılmışım. Sınav salonunun önüne kadar öğretmenimle gitmiştik. Kendisiyle vedalaşıp ayrılmak üzereyken birden kolundaki saati çıkarmış ve bana uzatarak; "al bunu koluna tak, her onbeş dakikada bir kalan zamanı ve kalan soru miktarını kontrol et sakın panik yapma" diye tembihleyerek beni sınava yollamıştı. İlk defa bu şekilde tanıştığım ve ertesi gün iade ettiğim bu kol saati eminim sınavı kazanmamı sağlayan en önemli etmenlerden biriydi ve bundan sonraki hayatıma yön vermişti. Bayram münasebetiyle Askeri Lisede eğitime on gün ara ve izin verilmiş, bizler de dört ay sonra tekrar evimize ve ailemize kavuşmuştuk. Ben ilk defa bu kadar uzun bir süre ailemden ayrı kalmıştım. Hem hasret gideriyor, bir taraftan da köy kahvesinde oturmuş arkadaşlarla sohbet ediyor, onların meraklı sorularına cevap yetiştirmeye çalışıyordum. Babamın kahveye girip yanıma yaklaştığını hiç fark etmemiştim. Elini omzuma koymuş, ayağa kalkmama engel olmuştu.

Diğer eliyle ceketinin iç cebinden bir kâğıt poşetini çıkararak “al bu senin okul hediyen” diyerek elime tutuşturmuştu. Merakla poşeti açtığımda içinden bir kol saati çıkmıştı. Gri metal rengindeki saatin çelik yaydan kordonu vardı ve ışıltı ışıltı parlıyordu. Hemen yayı gererek koluma taktım. Kordon genişliği tam olmuş, saat koluma tam oturmuştu. Zorlayarak ayağa kalkmış ve babamın elini öpmüştüm, gözlerim dolmuştu.

Bu ilk kol saatimi, Askeri Lise ve Harbiye’de devam eden öğrenim hayatım boyunca yıllarca kullandım. Geçen yıllarla birlikte zaman kavramı da değişmiş, kol saati artık yaşamda zorunlu olmuştu. Hatta gelişen teknoloji ile birlikte her gün düzenli kurulması gereken eski zemberekli mekanik saatlerin yerini artık pil ile çalışan dijital kol saatleri almış, fiyatları da makul seviyelere inmişti. Köyde dahi kolunda saat olmayan kimse kalmamıştı. Başlangıç yıllarında hiçbir sorun yaşamadığım babamın hediyesi olan saatim son birkaç yıldır artık eskisi gibi düzenli çalışmıyor, Ara ara geri kalıyor, bazen de takılıp duruyordu.

Birkaç kere tamir ettirsem de verim alamamıştım. Çıkarıp atmaya da kıyamıyordum. Harbiye’den mezun olunca hemen nişanlanmış, İzmir’deki bir yıllık temel eğitimden sonra da evlenmeyi planlamıştık. Bu süreçte ben sık sık Ankara’ya nişanlımın yanına gidiyor ve görüşüyorduk. O gün ilk defa nişanlım Ankara’da bulunan yeğenimle birlikte İzmir’e gelecekti. Ağabeyimle birlikte garajda buluşup onları karşılayacak ve hep birlikte ağabeyimin

aracıyla köye gidecektik. Saate baktım, daha geliş saatine üç saatte yakın bir süre vardı. Daha epey zamanım var diyerek Kordondaki kafelerden birine oturup kendime bir birayla tuzlu fıstık ısmarladım. Biraz biranın tesiri çokça de esen meltemin iyot kokusu ve serinliğiyle hülyalara dalıp gittim. Bir ara saate baktığımda daha yirmi dakika geçmişti. İkinci birayı da söylemekten çekinmedim. Ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum ama en son saate baktığımda hâlâ aynı zamanı gösteriyordu. Birden uyandım, olamaz diyerek kendime geldim. Bu arada saat durmuş ve beni yanıltmıştı. Çevremdekilere saati sorduğumda muhtemelen otobüs garaja yarım saat önce gelmiş olmalıydı. Hemen bir taksiye atlayarak o dönem Halkapınar’daki garaja gittim. Ortalıkta kimseler yoktu. Otobüs firmasına yaptığım müracaatta da otobüsün geldiğini, yolcuların dağıldığını, kendilerine herhangi bir şey söylenmediğini ifade ettiler. Bu arada otobüsün buradan hareketle kalan son yolcularını Cumhuriyet Meydanındaki yazıhaneye bırakacağını, aradığım kişilerin oraya da gidebileceğini söylediler. Garajda anons yaptırmama rağmen bir sonuç alamayınca son ümitle bir taksiyle tekrar geriye Cumhuriyet Meydanına döndüm. Yazıhanede tanıdık kimseler yoktu. Belli ki onlar beni garajda belki bir süre beklemişler ben gelmeyince nasıl olsa köye gelir düşüncesiyle gitmişlerdi. Sinir krizleri geçirerek yazıhaneden çıkmış, öfkeyle meydana doğru yürümeye başlamıştım. İçim içimi yiyip bitiriyor, öfke ve sinirden yerimde duramıyordum. Sahile gelmiş, babamın hediyesi kol saatini çıkarmış bütün gücümle denize doğru fırlatmıştım. En çok ihtiyaç duyduğum bir günde zamanı yanlış göstererek beni yanıltan bu saatten kurtulmuşum. Ancak öfkem hâlâ geçmemişti.

Meslek yaşantım boyunca bundan sonra daha çok ucuz plastik dijital saatleri kullandım. Hatta pili bitince atıp yenisini alıyordum. Benim için önemli olan zamanı doğru göstermesiydi. Pille çalışan dijital saatlerde bu konuda temel bir sorun yoktu. Birçok fonksiyonu olan ağır metal saatler bir dönem hatta bugün bile hâlâ moda olmasına rağmen ben hiç benimseyemedim. Bunlar bana kola takılan kelepçe gibi geliyordu. Son on yıldır, eşimin doğum günümde hediye ettiği kol saatini kullanıyorum. Klasik bir kayış kordon Nacar modeli. Üzerinde sadece ayın gününü gösteren bölümü olan sade ve şık bir saat. Zamanla eskiyen kayışını metal kordona çevirdim. Şimdilik birlikte sorunsuz yaşıyoruz.

Sonsöz; ömür kotamız sınırsız değil, zamanımız değerlidir. Zamanı takip etmenin en etkili yöntemi doğru giden bir saattir.

Tekrar görüşmek üzere, kalın sağlıcakla...

Hande Ortay

İstanbul

İMKANSIZ AŞK DEMEK

İmkansız aşk demek

Tek kolu olan kapının kolsuz tarafında kilitli kalmaktır

Dışarıdan sevdiğimizin kapıyı açmasını beklemektir

İmkansız aşka inanmak

Zamansız ruhu çıkmış bir ölüye

Kıblesi olmayan bir yöne

Kabul olmayacak duaya amin demektir.

İmkansız da olsa, çaresizce beklemektir

Sürünerek kendi yoluna devam etmektir

Başka çözüm yolu bulamamaktır

Hande Ortay

Gürcan Köftecioğlu

İstanbul

SAHİL YOLUNDA

Tarık işi gereği sık sık şehir dışına çıkardı. Değişik kentlerde şirketinin sattığı makineleri kurar, kullanacak personele eğitimini verir, Ankara'ya geri dönerdi. Çocukluk ve gençlik yıllarındaki anti sosyal kişiliğinden sıyrılmak için bu iş gezileri kaçırılmaz fırsattı. Eğitimler sırasında, kendisine en yakın bulduğu bir öğrencisiyle yakınlaşırdı. Bu çoğu kez bir erkekle dostluk olurdu.

İşte bunlardan birinde İzmir'de dünya tatlısı bir dost edindi. Önder, üniversitede idari bir görevde çalışan, ağzından bal damlayan, herkesin sevgisini kazanmış bekâr bir adamdı. Bir ayağı tam olarak görev yapmadığından aksayan yürüyüşü insanlara ilk bakışta rahatsız edici gelse de onunla biraz sohbet eden onun yanından ayrılamazdı. O gün eğitim bittiğinde akşam yemeğinde buluşmak üzere Tarık ve Önder randevulaştılar.

Tarık şirketin en önemli müşterilerine hizmet götürdüğünden iş gezilerinde hatırı sayılı bir harcama bütçesi vardı. Yemek için seçtikleri Deniz Restoran mükemmel bir balık lokantasıydı. Kaldığı otel de hemen onun üstündeki İzmir Palas idi. Tarık bu oteli seçerken, birlikte

vakit geçirebileceği bir kız arkadaşının hayalini kurmuştu. Odasının balkonunda muhteşem Kordon manzarasında kahve ve likör içmek harika olurdu. Yemekte genellikle Önder anlatıyor, Tarık onun hoş sohbetini dinliyor ve çoğu kez onaylıyor, nadiren konuşmaya katılıyordu. Önder, "Bir kızla görüştüğüm zaman, maça bir-sıfır yenik başlarım ama onunla konuştuktan sonra iki-bir öne geçerim," demişti. Gerçekten Önder'i tanıyan bütün bekâr kadınlar onun ağzının içine bakıyordu. Telefon edip çağırırsa hemen

hepsi davete icabet ederdi. Fakat Tarık, gecenin havasını değiştirmek istemedi, Önder'e İzmir'deki üniversite arkadaşı Füsun'dan söz etti. Tarık ona açılmakta zorlanıyordu. Yarın akşam için Füsun'u yemeğe davet etmişti, onun için Önder'den alacağı taktiklere ihtiyacı vardı.

Füsun, akıllı, cilveli, sempatik ve cıva gibi yerinde duramayan bir kızdı. Tarık'tan bir iş çıkmayacağını düşünmüş Hakan ile arkadaşlığı ilerletmişti. Hakan, İzmirli zengin bir ailedendi. Girişimci genleri ile iş hayatında hızla ilerliyordu. Çoğu zaman İstanbul'a, Ankara'ya ya da yurt dışına tanıtım, araştırma ya da satış için gitmesi gerekiyordu. Birkaç gün İzmir'de kalsa da gelmesi ile gitmesi bir oluyordu. Konuşmasındaki pelteklik ona çocuksu bir hava veriyor, Füsun'a sevimli geliyordu. Hakan'ın gezilerinden getirdiği şık hediyeler ve romantik sürprizler genç kızın başını döndürüyordu. Ama aradaki bu boş günü eski arkadaşı Tarık ile değerlendirmek onun için hiç de fena bir fikir değildi.

Ertesi akşam Tarık Füsunların kapısını çaldığında anne ve babası onu içeri kahveye davet ettiler. Tarık kibarca teşekkür ederek, elindeki çiçeği hanımefendiye nezaketle takdim etti. Beyefendiye iş gezisi için geldiğini, izin verilerse eski okul arkadaşı Füsun'un bu akşam ona rehberlik yapacağını söyledi.

Bu ritüel tamamlandıktan sonra, buldukları ilk taksi ile soluğu Fuar'ın içindeki diskoda aldılar. Tarık ve Füsün o gece bolca içtiler, elleri ve vücutları temas halinde uzun uzadıya dans ettiler ve birkaç kez kaçamak öpüştiler. Daha fazlasına ne Tarık cesaret etti, ne Füsün izin verdi. Füsün o gece hiç Hakan'dan bahsetmedi, kalbi boşmuş gibi davrandı. Tarık ise umutlandıkça umutlandı, bu gecenin romantik bir birlikteliğin ilk gecesi olacağı hayallerini kurdu. Füsün'a Önder'den alıp ezberlediği birkaç sözü ve şiiri fısıldadı. Üstüne de Hugo'nun Romans'ının ilk dizelerini okudu ezberden, "Söylesem ah! / Söyleyebilsem sana derdimi / Yıldızlı bir gecede açabilsem kalbimi..." Ertesi gün öğle tatilinde Tarık eğitime katılan diğer öğrencilerini atlatıp Önder ile kumrucuya gitti. Füsün ile tekrar buluşmasına ve ona çok güzel bir hediye alıp teklifini yapmasına karar verdiler. Tarık hemen onu aradı, Füsün bu akşam bir aile davetine katılacağını ama yarın akşam buluşabileceklerini söyledi. Belki böylesi Tarık için daha iyi olacaktı. Akşam Önder'in yardımıyla kuyumcudan göz alıcı bir parça seçerler, yarın da kursun son günü olduğu için biraz erken bitirip kişisel bakımıyla ilgilenir, yeni bir gömlek alır, Füsün'un karşısına en formda haliyle çıkardı. Tarık ve Önder, o akşam planladıkları gibi pahalı bir pırlanta seçtiler. Tarık'ın cüzdanında sakladığı bir deste doların hepsi kuyumcunun kasasına girdi, karşılığında küçük kırmızı kadife bir kutuda göz alıcı tektaş bir pırlanta edinildi. Yemekte Önder ona bildiği en güzel aşk sözlerini ve taktiklerini aktardı. Hatta Tarık, "belki heyecandan unuturum," diyerek bazılarını not aldı.

Füsün o gece aile davetinde değildi. Hakan Ankara'dan gelmiş, bir gece İzmir'de kalacak ve sonra en az bir hafta sürecek Avrupa turuna çıkacaktı. Önemli siparişler almayı umduğu bu tur öncesi Füsün ile düşsel bir gece geçirmek istiyordu. Gözlerden uzak küçük bir restoranda gül yaprakları, parlak taşlar ve kırmızı mumlarla kaplı bir masada baş başa romantik bir yemek yediler. Yemek çıkışı saat hızla ilerlediğinden Füsün daha fazla gecikmek istemiyor, Hakan da onu bırakamıyordu. Sahil yolunda arabada konuşurlarken yüzlerine vuran mehtap onları daha da yakınlaştırdı. Hakan aceleyle arabayı sahilde denize sıfır bir yere yanaştı. Lüks beyaz arabalarının siyah camlarından içi görünmüyordu. Sevgililerin dudakları buluştu, elleri birbirlerinin saçında ve sırtında gezinirken duygu patlaması yaşıyorlardı. Nefesleri sıklaştı, Hakan daha ileri gidecekti ve Füsün da artık kendine engel olamıyordu. Vücutları

kasıldı, kasıldı ve derken "Gümme!" ve hemen ardından "Foşşş!" ve saniyeler içinde "Paaattt!" diye bir seslerle arka arkaya irkildiler ve rüyadan uyandılar. Gürültüyü duyanlar hemen orada bir kalabalık oluşturdu. Güzelim beyaz araç suyun bir-iki metre altında zemine oturmuştu. Vakit geçirmeden iki genç suya atladı. Çevredekilerin bulup gençlere uzattığı taşlar ve sert cisimlerle aracın camlarını iki taraftan kırarak şaşkınlık içindeki sevgilileri araçtan çıkardılar. İki sevgili oradan ilk yardım hastanesine götürüldüler. Neyse ki küçük yaralarla olayı atlatmışlardı. Haberi alır almaz yanlarına koşan birkaç arkadaşı Hakan'ı ve Füsün'u hastaneden çıkardılar, kendi evlerine götürdüler. Bir arkadaşları da araba ile ilgilendi. O gece üstü başı iyice kurutulup, elbisesi de eski haline getirildikten sonra Füsün epey gecikmeli olarak eve bırakıldı.

Arkadaşlarının yardımıyla façasını düzelter ve üzerindeki şoku atlatmaya çalışan Hakan, ertesi sabah gün ağarırken Avrupa'ya uçtu. Sanıldı ki olay böylece kapandı. Ne var ki uçak havalandıktan az sonra, İzmir'in meşhur gazetesinin manşetine bakan arkadaşları işgüzar bir magazin muhabirinin haberiyle hayrete düştüler. Denize düşen aracın ve iki sevgilinin resimleri ele geçirilmiş, "SAHİL YOLUNDA AŞK MACERASI BÖYLE BİTTİ" diye kocaman bir başlık atılmıştı. Hemen Füsün'a haber verildi. Onun ricası ile bütün İzmir'de ve özellikle Füsünların oturduğu semtte, o gazetenin o günkü sayılarının tamamı arkadaşları tarafından satın alınarak toplanmaya başlandı. Fakat apartman görevlisi o sabah gazeteciye Hakan'ın arkadaşından önce gitmişti. Sabah kahvaltısı için sofraya gelen babası, gece Füsün'un yaşadıklarını önündeki gazetede fotoroman okur gibi apaçık görüvermişti. Doğal olarak, bunlardan sonra Füsün'un akşam gezmeleri bir süre mümkün olamayacaktı, bolca öğüt dinleyecekti.

Eğitim bitmişti. Dersin son cümlesi ile birlikte Tarık sustu. Önder'in de konuşası yoktu. Tarık İzmir'deki son gecesinde akşam yemeğini, cebindeki tektaş pırlanta yüzük, hayalleri, kederi ve yapamadığı evlilik teklifi ile baş başa yedi, meyhanede hüzzam şarkılar dinledi, için için ağladı...

Seniye Ümit Fırat

İstanbul

HUZUR'A DAİR

Öyle bir yerde ki yüreğimizin, ruhumuzun, düşüncelerimizin en derin, en gizli köşesinde yaşamımızı sarar sarmalar... Ya da o kadar ortada o kadar görünür o kadar bilinir ki onu anlamak, görmek, hissetmek için bir çaba göstermenize gerek kalmayabilir, hep onunla yaşarsınız, yaşatırsınız... Huzur!

Huzur sihirli bir sözcüktür, çok şey yükleyebilirsiniz ona; ya da nerede, ne zaman, nasıl, kim veya ne olarak dünyanıza katılacağını kestiremezsiniz: Yeni bir soluk verir uzun çok uzun sürecek, bazen çok sık kesintiye uğrar, bazen alıp başını gider, bazen aynı tempoda devam eder.

Bir bebek gülümsemesi, size sevgiyle bakan bir çift göz, sıcak evinizde güne uyanmaktır bazen, sabahleyin size nezaketle "Günaydın!" diyen komşunuzdur, pencerenize gelen bir çift kumru, minik saksıdaki mor menekşe, apartman kapısından çıkarken ayaklarınıza dolanan tekir kedilerdir huzur! Güne neşe ile başlayan gençleri izlemektir huzur. Bazen derin bir muhabbettir dostlarla, sevginizi göstermektir veya saygı görmektir, bir kır

kahvesinde karşılıklı içilen kahvedir, leziz birkaç mezenin yanında bir kadeh şaraptır, sevdiklerinizle hasretin bittiği kavuşmadır, ihtiyacı olan birine bir mum yakmaktır bazen, parlak güneşin altında masmavi denizdir huzur ya da yemyeşil bir orman hatta tek bir ağaçtır. Sonsuzluğa uğurladıklarınızdan size kalan güzel anılardır, hayallerinizdir, çalışmaktır, bir işinizin tamamlanmasıdır hatta yorulmaktır huzur!

Özel hayatınızda, iş yerinizde, sokakta, aklımıza gelen-gelmeyen her yerde "Huzur olsun yeter!" der insanlar, yöneticiler "Aman huzursuzluk olmasın!" derdindedir. Hatta

bazen, huzurun bozulmaması adına, diğer bazılarının ölesiye huzursuz edildiklerini de görüp yaşamışsınızdır. Hedeflenen kimlerin huzuru ise artık?

İnternette okuduğum, huzur üzerine bir hikâye, "Huzur hiçbir gürültünün, sıkıntının ya da zorluğun bulunmadığı yer demek değildir. Huzur bütün bunların içinde bile yüreğimizin sükûn bulabilmesidir." cümleleri ile son buluyordu. Beğenip not almışım.

Üniversite'den yeni mezun olduğum yıllarda okuduğum Ahmet Hamdi Tanpınar'ın, "HUZUR" romanı bende epey derin izler bırakmıştır. İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasından önceki 24 saatlik sürede geçen roman, "İhsan", "Nuran", "Suat" ve "Mümtaz" başlıklarını taşıyan dört bölümden oluşmaktadır. İkinci ve üçüncü bölümlerde bir yıl geriye ait anlatımlar da olan romanın tanıtımı, yayınevinin (Dergah) sayfasında şöyle yapılmaktadır:

"Tanpınar, kültürümüzü bir 'iç âlem medeniyeti'nin tezahürü olarak görür. Bu medeniyeti, belirli bir ahlâkı taşıyan 'manevi vazifelerine inanmış, muayyen bir ruh nizamından geçmiş, nefislerini terbiye etmiş' insanlar meydana getirmiştir. Huzur'un kahramanlarından Mümtaz, roman boyunca kendisini 'huzur'a kavuşturacak bir 'iç

nizam"ı aramaktadır. Eserde hastalık, ölüm, tabiat, kozmik unsurlar, medeniyet, sosyal meseleler, çeşitli ruh halleri ve estetik fikirler iç içe verilir. Ancak bütün bunların üzerinde romana hâkim olan Mümtaz'la Nuran'ın aşklarıdır. İstanbul, bu aşkın yaşandığı çevre olmaktan çıkarak, âdeta bir roman kahramanı gibi ele alınır. Huzur için, belli bir dünya görüşüne, bir hayat nizamına kavuşamamış Cumhuriyet aydınlarının "huzursuzlukları"nı dile getiriyor denebilir.'

Her iki alıntıda da huzur; huzursuzluk halleri ile tanımlanıyor. Sadece ve sadece içsel/ruhsal yönü öne çıkıyor: Huzuru bulmanın da, huzursuzluğu göğüslemenin de yolu yine bireyin kendisinden geçiyor. Bunu inkar edemeyiz, ama özellikle günümüzde kendinizle baş başa kalmanın neredeyse imkansızlaştığı yaşam koşullarında, kendimizle, iç dünyamızla ne kadar haşır neşir olabiliyoruz pek çoğumuz?

Evinizde, odanızda, hatta başınızı yastığa koyduğunuzda bile, gazete, televizyon, telefon, cep telefonu, internet her an dünya ile buluşmamızı sağlıyor, kıymetini şüphesiz biliyoruz, her şey elimizin altında... Ama ya ödediğimiz bedel? Tabii ki her şeyden elimizi eteğimizi çekemeyiz, ancak en azından kendimize dönecek, bakacak, kendimizi anlayıp dinleyecek zamanlarımız olsun. Huzurumuz olsun. Yok! Huzur yok!

Aslında huzur bu kadar kişiye özgü de değil, her gün gördükleriniz, duyduklarınız, okuduklarınız hatta bizzat yaşadıklarınız; kişisel denetiminiz dışında olup biten onca olumsuzluk varken "Huzur nasıl olsun?" diye sorguladığınızı biliyorum ve çok da hak veriyorum. Dünyada savaş var, rejim sorunları var, din-dil-ırk çatışmaları son bulamıyor, ülkemizde şehit var, cinayet var, intihar var, acılar derin... Hakim güçlerin diğerleri üzerindeki baskısı var dünyamızın her yerinde. Haksızlıkların üstesinden gelinmiyor! Yalan-dolan, sahtekârlık, iftira dört yanımızda!

Sokakta, durakta, trafikte, otelde, markette, okulda, iş yerinde, sabah veya akşam kısacası, her mekânda ve zamanda gergin, asabi, patlamaya hazır insanlarla çevreleniyoruz. Ne yazık ki nezaket, saygı, vb. yok oluyor uygarlaşıyoruz dedikçe, ya da bize mi öyle geliyor?

"Huzur" romanını okuduktan uzun yıllar sonra, Tanpınar'ın günlüklerinden titiz ve yorucu bir emek yolculuğunun ürünü olarak ortaya çıkan ve onu farklı yönleri ile tanıma fırsatı yaratan "Günlüklerin Işığında Tanpınar'la Başbaşa (Zeynep Kerman, İnci Enginün, 2007)" yayınlandı. Tanpınar'ın 1953 yılında tutmaya başladığı notlar, ölümünden kısa süre öncesinde, 1962 yılında son buluyor. Bir yazarın iç dünyasını, acı ve sevinçlerini, özel yaşamını, aşksızlığını, yalnızlığını, kırgınlıklarını, sitemlerini, zaafalarını, hayallerini, arzularını ve insana dair daha ne varsa her şeyi yansıtıyor bu günlükler. Aynı zamanda, o dönemin tüm sosyal, kültürel, ekonomik özelliklerini, değer yargılarını, dönemin aydınları olan yazar, şair, ressam, bürokrat çevredeki insan ilişkilerini gözler önüne seriyor. Bu günlükler paylaşılmıca Huzur romanının ne kadar da gerçeğin ta kendisi olduğunu ve aslında Tanpınar'ın biraz İHSAN; biraz NURAN; hem SUAT; hem MÜMTAZ olduğunu gördüm. Kendisi de 'Huzur'u arıyordu TANPINAR, bugün hemen hepimizin olduğu gibi, üstelik o kadar eser üretilip, o kadar çok iş yapmasına rağmen. Bir şeylerin eksik kalması telaşı sarmıştı onu ve yaklaştığını düşündüğü ölüm ya bitirilmesi gereken işlerine yetecek kadar zaman bırakmazsa kendisine, kaygıları içindeydi. Huzursuzluk!

Pek çok kez, pek çok ayrıntıda fark ettiğim gibi, 60 yıl önce, gerek toplumda, gerek kişisel çelişki ve sıkıntılarda ne varsa huzursuzluk yaratan, 2018'de de halen var! Hatta bunların, şiddeti ve sıklığı giderek daha da artıyor...

HUZUR bazen erişilmesi imkânsız bir hayal gibi, bazen ise burnumuzun dibinde, yaşam üstadı olmak gerek, yaşamak sanatını bilmek gerek!

Ne olursa olsun, HUZUR kişisel kalamıyor, kalabalıkların olmalı, olabilmeli...

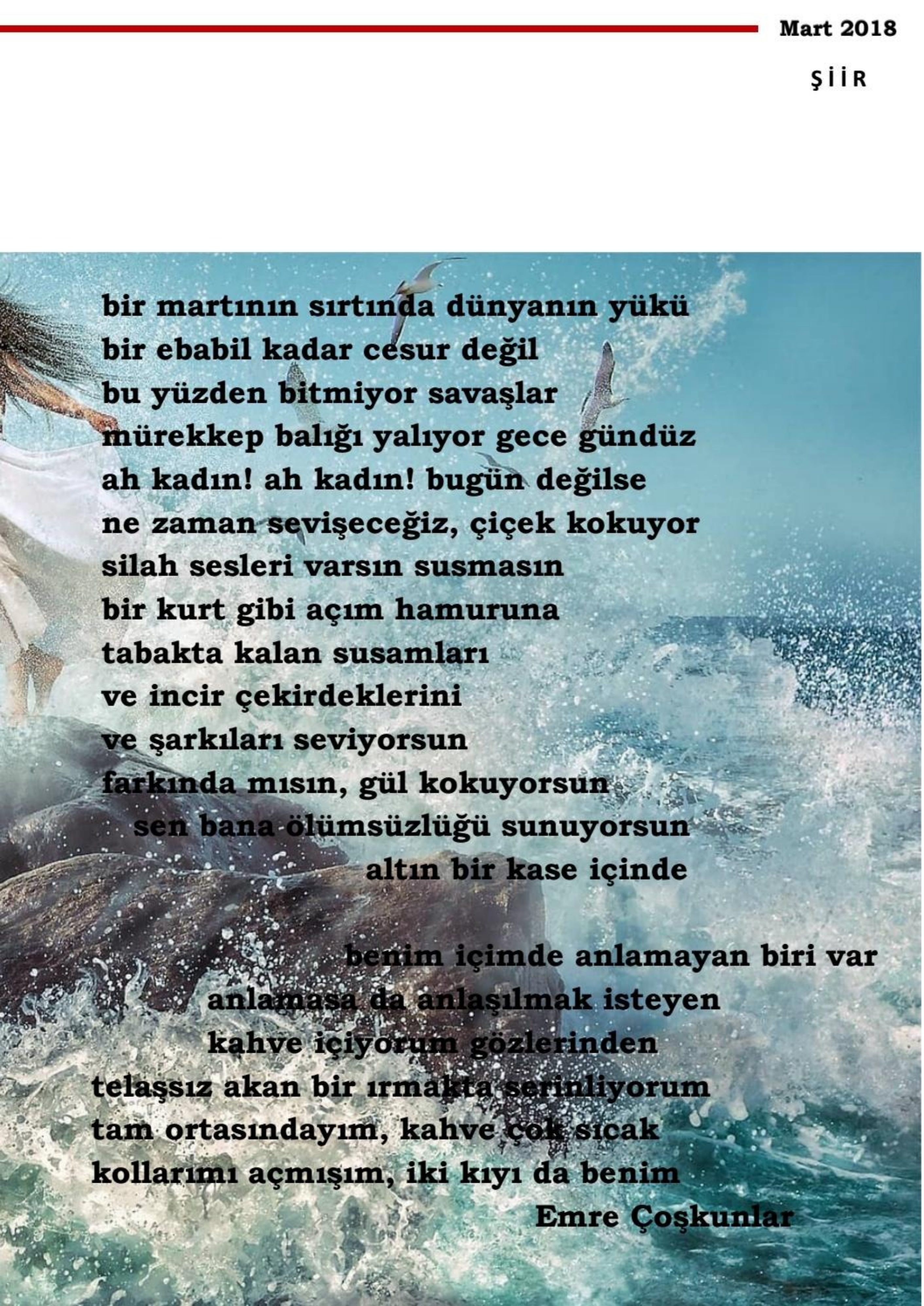
Emre oşkunlar

Eskişehir

K A D I N I M

çiçekler senin için kadınım
sarıp sarmalasın tenini
sümbül, yasemin ve amber
bizi birleştirdi ya kader
yakıcı bir yaz güneşi
bembeyaz bir elbise
içinde sen ve güzelliğın
yanıma sokuluşun, bıraktığın nefes
bir rüzgar esiyor sahilde
yürürken sımsıkı tutuyorum elini
karakterli ellerin var
bir yudumda içsem
yok oluşlarım çok sessiz
çıglıklarım bir o kadar susuz
bir gülüveriyorsun bazen
ben, o şair ve o garip deliriyoruz

**bir martının sırtında dünyanın yükü
bir ebabil kadar cesur değil
bu yüzden bitmiyor savaşlar
mürekkep balığı yalıyor gece gündüz
ah kadın! ah kadın! bugün değilse
ne zaman sevişeceğiz, çiçek kokuyor
silah sesleri varsın susmasın
bir kurt gibi açım hamuruna
tabakta kalan susamları
ve incir çekirdeklerini
ve şarkıları seviyorsun
farkında mısın, gül kokuyorsun
sen bana ölümsüzlüğü sunuyorsun
altın bir kase içinde**

**benim içimde anlamayan biri var
anlamasa da anlaşılmak isteyen
kahve içiyorum gözlerimden
telaşsız akan bir ırmakta serinliyorum
tam ortasındayım, kahve çok sıcak
kollarımı açmışım, iki kıyı da benim**

Emre Coşkunlar

Aynur Karataş

İzmir

DİKENLİ AŞK

“Yasak aşk, bir çocuğun bıçakla oynaması gibidir bir kadın için, yaralanır.”

Genç adam eve bir kadınla geldi. Çalıştığı yerde tanışmıştı.

Eşi ölmüş bir başına yaşam mücadelesi veriyordu kadıncağız.

Acıma duygusu bir yandan, yokluklar bir yandan, aldı kadını getirdi baba evine. Kadın zaten çaresiz kalmış.

Harp yılları, geçim zor, karşısına çıkan bu delikanlı da nasılsa onu beğenmiş, peşine takılıp gitmekte bir sakınca görmemiş...

Köy yerinin işi çoktu. İki çocuğu olmuştu biri kız biri oğlan. Onların bakımı, hayvan haşat işleri, kaynananın dırdırı, artık çok geliyordu omuzlarına. Koca korkusundan pek sesini de çıkaramıyordu... Zamanında güvenerek peşine takılıp geldiği adam çok değişmişti. Kendi kara kuru bir kadın olmuştu oysa erkeği hâlâ köyün en yakışıklı adamıydı.

O yıl kapı karşı komşularıyla ortak tütün yapmaya karar verdiler.

Komşu varlıklı biriydi. Yaşı geçkin olmasına rağmen köyün güzel kızlarından biriyle evlenmişti. Kızlarının bir eli yağda, bir eli balda olsun diye evermişti ailesi. Hem kızları rahat edecek hem de kendileri...

Öyle de oldu. Yaşı küçük olmasına rağmen evin idaresini hemen eline almıştı genç kadın... Varsın kocası biraz yaşlı olsun, yeter ki ona kıymet versin. Daha fazla ne isterdi ki!

Ne istenileceğini o yaz öğrendi!

Komşu teyze onu pek beğeniyordu. O da teyzenin bir dediğini ikiletmiyordu zaten.

Hep bir aradaydılar... Aralarından su sızmiyordu.

Pişman olmuştu kadıncağız, bazı durumlar gözünden kaçmıyordu. Hele kaynanasının komşu gelini öven sözlerini hiç içine sindiremiyordu. Bu arada zaman ilerlemiş tütün işleri bitmiş kış gelmişti. Komşu gelin doğurmuş anne olmuştu.

Yeni baba olan adam karısını hediyelere boğdu, nasıl yapmasıydı, bir oğlu olmuştu, soyunu(!) sürdürecekti. Güzel karısına sevgisi bir kat daha artmıştı şimdi.

Yaz geçip de kış gelince karşı karşıya olmalarına rağmen görüşmeleri seyrelti. Yeni anne olan sık sık gelmeye çalışsa da diğeri fazla yüz vermiyordu. Fakat kaynanası sanki unutturmamak için devamlı onun adını söyleyip duruyordu.

Fahriye... Fahriye...

Böyle, böyle kış da geçti gitti...

Baharda koptu kıyamet!

Bir gün Fahriye ile kocasının kaçtığı haberi bütün köye yayıldı...

Ya sabır çekti durdu, elinden bir şey gelmiyordu... Jandarmanın aramaları hep boşa çıktı. Kayınvalidesi de hep ona kızılıyordu...

Boynu bükük geldi, boynu bükük bu evden ayrıldı. Şehir de bir halası vardı, çaresiz gitti ona sığındı içi kan ağlaya, ağlaya!

Zaman denen mefhum bazen tereyağından kıl çeker gibi geçiyor.

Bir gün ansızın ortaya çıkıyor bu kaçaklar... Ama ne çıkış, aşk bitmiş, güzel gelin Fahriye kapkara olmuş... Eskiden elleri yağın, balın içindeyken gittikleri yerlerde el işlerinde çalışmış...

Geri gelince eskiden onu el üstünde tutan komşu teyze, şimdi her fırsatta azarlıyor... "Oğlumun evini bozdun" diye...

En sonunda her şey canına tak ediyor ve yine köy bir haberle çalkalanıyor!

Fahriye kocacığın geri dönmüş...

Olan kime oldu şimdi!

Kader denir hep... Acaba?

Kader mi insanı yönlendirir, yoksa bizler mi kaderimizi?

Kimimiz "Kaderi ben mi yarattım?" derken kimimiz de "Kahpe felek sana nettim neyledim?" diyerek, 'felek' diye birini suçlar dururuz!

Kendimizi asla!

Ebru Dişiaçık

İstanbul

KADİFE

Bir kanadım olsaydı.

Şu göz kırpan yıldızın bir köşesinden tutabilirdim. Pamuk yığını bulutun arasına sıkışabilirdim. Rüzgârla birlikte ismimi gökyüzünün mavisine sıralayabilirdim.

Şayet bir kanadım olsaydı.

Ama yoktu. Olması da imkânsızdı.

Fakat her sabah, her öğle, her akşam bu hayalle yenileniyordum. Katman katman olan kabuklarımdan ancak bu şekilde sıyrılıbiliyordum.

Sabah voltasında parmaklıkların ardına konan güvercin, bu hayalin öznesiydi. Dışarıda seyreden özgürlükten bir selam getirirdi.

Koğuştaki adım deliye çıkmıştı, fakat bunun hiçbir önemi yoktu. Kendi türkümün herhangi bir mısrasındaydım.

Dış sesler kulaklarımı tırmalasa da içeri almıyordum, almamalıyım.

Güvercinin gagasından dökülecek kelimadaydı gözlerim. Adımın “deli” ye çıkması doğaldı. Bu gidişatı bozuk bir masaldı.

Kadife sesli gardiyanın, bahçedeki kalabalığa seslenmesiyle birlikte ortam alevlendi. Çatık kaşlı gardiyan mümkün olduğunca sert gözükmeye çalışsa da, kadife sesi ele veriyordu, ruhunda süre gelen bir başka kişiyi. Hep şu soru zihnimi kurcalamıştı. “Bir insan niye gardiyan olurdu ki!”

Koğuşun en taze kızı Sabahat, coşkusundan yerinde duramayıp boynuma sarıldı.

“Af çıktı abla af! Sana da vuruyor.”

Ezber bozulmuştu. Başka bir lisana hazırlanan ruhum gevşedi.

Sabahat’ın boynuna sarıldım ve uzun uzun ağladım. Gözyaşı iyi gelirdi insana. Herkes korkup kaçsa da inadına yaklaştım ona. Damlalar ruhumun kurtarıcısıydı. Bir başkası inansa da, inanmasa da...

O gece özgürlük kelimesi alnına yazılanlar sabaha dek coştı. Şamatanın böylesini bu koğuş hiç görmedi.

Hayriye attığı tüm göbekleri feleğe savurur gibiydi. Hiçbir şey kurtuluş kadar tatlı değildi.

Aftan yararlanamayanlar hüznüydü. Halimize imrenirlerken, dışarıdakilerin dilindeki teselli bize dolanmıştı.

Hal dediğin bir yolculuktu. Sabit değildi.

Kızlarla aramızda sözleştik. Ayaklarımız toprağa bastığı gün deniz kenarı bir çay bahçesinde simit yiyecektik.

Kırıntıları martılara atmayı da ihmal etmeyecektik.

Şen şakrak geçen bir hafta sonunda, büyük gün kapısını gün ışığına araladı. Geride bıraktıklarımızla helalleşmek zordu. Uzun uzun sarıldık ve ağlaştık.

Kadife sesli gardiyanı ardımda bırakırken, yine aynı soruya takıldım. “Bir insan niye gardiyan olurdu ki!”

Kapının eşiğinde sevenler vardı. Umut, bekleyenlerin göz bebeğine yapışmıştı. Başımı göğe kaldırdım. Kollarımı iki yana açtım. Bir itici kuvvet ayaklarımdan itse sanki havalanacaktım. Gözlerimi açtım, gerçekle baş başa kaldım.

Deliydim ne de olsa!

Kucaklaşmaların arasında duyduğum kıkırdamalara aldırmadım. Koğuşun duvarlarına iri harflerle yazdığım “özgürlük” kelimesi, sıkıştığı yerden çıkmıştı. Boynundan tasması alınmış bir köpek gibi nereye koşacağını nerde duracağını bilmiyordum. Elimdeki bavulu olduğu yere bıraktım. Onlara ihtiyacım yoktu. Yeni bir başlangıç arifesinde, adımlarımı yola teslim ettim.

Ne geçmişimi sorgulamaya niyetim vardı. Ne de gelecekte medet ummaya. Özgürdüm. Yeni bir bendim ve yeni hikâyeler üretmeliydim. Son gözyaşlarımı akıttım ve sessizce yol aldım. Yürüdükçe yürüdüm. Biraz birikmiş param vardı ve beni buradaki hatıralardan uzaklaştırmaya yeterdi. Kanat takıp uçamayacağıma göre, rüzgârımın yönü belliydi. Otogarda karşıma çıkacak ilk şehre gidilecekti. İçgüdüsel bir tercihti bu. Ötesi yoktu.

Yol boyunca arkadaşlarım bir bir gözümün önünden geçti. Hayriye, Fidan, Suna, Candan, Sema ve daha niceleri. Kadife sesli gardiyan kadın da bunların içindeydi. Sahi ya “Bir insan niye gardiyan olurdu ki!” Hem ağladım hem güldüm. Felek, her beşerde farklı seyrediyordu. Adına kader deniliyordu.

Yeni bir ben’den doğacak yeni bir dünyaya emeklemeye çalışan ayaklarım o ses ile birlikte durdu. Olduğum yerde kalmış, asfalta kilitlemişim gözlerimi. “O” ses, unuttuğum bir baharı hatırlatmış, meltem esintisi ile vurmuştu yüzüme. Dönmeye cesaretim yoktu. Fakat unutmaya adadığım o ses, kalbimin kilidini yerinden oynatmıştı bir kere.

Bakışlarımı yerden kaldırmayarak usul usul döndüm. Dizlerim titriyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Şimdi kadife sesli gardiyana o kadar ihtiyacım vardı ki! “Haydi koğuşa,” dese ortadan kaybolabilirdim.

Dudaklarımdan dökülecekleri kalbime gömebilirdim. Ama yoktu işte! Kadife sesli gardiyan yoktu. Dizlerimin bağı çözülürken dahi aynı soru nüksetti defalarca. “Sahi, bir insan niye gardiyan olurdu ki!”

Adımları bana yaklaştıkça nefesim kesildi. Elini yanağımda hissettiğimde demir parmaklıklar arasında unuttuğum hormonlarım yeniden alevlendi. Tüm uzuvlarım bir kıpırdanma halindeydi.

“Seni çok özledim.”

Gerek ve rüya arasında gidip gelirken, kalbim gerçek olmasını seçmişti. Fakat zihnim “imkânsız” diyordu. İkisini savaştırmaya gücüm yoktu. İlk aşkımdı o benim. Adamlığına emanet olduğum ilk aşkım.

“Seni hep bekledim.”

Bir cevap bekliyordum. Fakat konuşamıyordum. Pembeden nasibini alan yanaklarım ise her şeyi ele veriyordu.

Kollarının arasına girdiğimde küçük bir çocuktan farksızdım. Okşanmak istiyordum. Hiç bırakılmamacasına okşanmak...

Gözlerinin içine bakmaya kararlıydim. Avuçlarımdan içini öptüğünde gözlerim saklanmaktan vazgeçti. Gülümsedim. Sevdığım adama tam on yıl sonra tekrar gülümsedim. Bir şeyler söylemek istediğimi anlamışçasına kapattı dudaklarımı. “Sus,” dedi. “Sus ve dinle.”

“Seni hiç unutmadım. Her an senden haberim oldu. Ne yaparsın, ne yersin, ne içersin, nasıl vakit geçirirsin...”

“Bu imkânsız ama!”

Dudaklarımı tekrar kapattı ve “sus,” dedi.

“En taze zamanımızda ayrıldık seninle.” O gün, elimi bırakışını ve bana “kendi yoluna git” deyişini hiç unutmadım. Bekledim seni. Bekleyemez sandılar, ama bekledim seni. Ziyaretine gelmedim. Gelip de karşımda mahcup olmanı istemedim. Güvercinle olan haşır neşirliğini, adının “deli” ye çıkışını, yastığının altında sakladığın resmimi, her güne kocaman bir çarpı çizdiğini biliyorum.

O konuşuyor bense suskun ve şaşkın bekliyordum.

Dudaklarım aralanmaya yeltenirken eliyle tekrar kapadı ve “sus,” dedi.

“Şaşırdığını biliyorum. Ben sana her an yakındım. Her an yanıdaydım. Belki de kuşlardı bizi birbirimize yakın kılan. Sen onlardan her medet umuşunda, biraz daha yaklaştım sana.”

Öylesine gevşemiş, öylesine erimiştim ki, pelte gibiydim. Her şey birbirine karışmıştı. Bu hikâye olsa olsa bir rüyaya yakışırdı.

“Gardiyanlar hakkında ne düşünüyorsun?”

Beklemediğim bu soru karşısında afalladım ve aynı soruyla yine baş başa kaldım. “Bir insan niye gardiyan olur ki!”

Dalgin ve düşünceli halim dakikalar sürdü. Sonunda sessizliğimi bozdum.

“Bir insan niye gardiyan olur ki? Bu sorunun cevabını düşünecek çok zamanım olsa da bulamadım. Kadife sesli gardiyan böyle düşünmeme sebep olmuştu. Sevecen bir kadındı aslında. Fakat kendini zorluyordu. Hatta çoğu kez çatık kaşlarıyla komik duruma düşüyordu. Severdim onu. Kadife sesi dinginlik getirirdi bana. O da severdi beni. Hissederdim. Fakat yine de bir insan gardiyan olmamalıydı.”

“Bence olmalı.”

“Neden?”

“Çünkü o hapishanede kadife sesli ablam çalışmasaydı, seninle birlikte an be an yaşayamazdım. Senden haber alamazdım.”

Zihnim ikiye bölünmüştü. Bir tarafta kadife sesli gardiyan, diğer tarafta sevdiğim adam. İşte şimdi özgürdüm. Hazırdım usulen taktığım kanatlarımı aralamaya. Biri olmadan diğeri yapabilir miydi? Kâinatta tüm dengeler birbirine bağlı mıydı? Daha da sıkı sarıldım sevdiğime.

Öyle ya!

Gardiyanlar daima var olmalıydı sevenle sevilenin cennetinde.

Ahmet Zeki Yeşil

Ankara

MÜSTERİHİM MORALİM SIFIR

Müsterihim, rahatım ama moralim sıfır. “Berhudar olmak” ya da “Bertaraf olmak” işte bütün mesele budur. Kimse tüketmesin nefesini, dağıtmayacağım kederimi. Çünkü bir çekincem, iki soru işaretim var. ‘A’dan ‘Z’ye karşıyım. Bu interaktif bir durum. Atama asla söz konusu değil. Öyle olsa, tayini olur, terfisi olur. Sonuç olarak bu memleket meselesi, ayakkabı köselesi değil. Hepimiz kardeşiz, amcaoğlu falan zannedilmesin. Ekip güzel, hava güzel, deniz güzel, ortam çok samimi. Çaylı, kahveli önemli ziyaretlerde bulunuyoruz. Halkın nabzını nazikçe tutuyoruz, “Şükret haline, çarpılırsın bak!” diyoruz. Ayrıca tesisat yeterli mi, bakıyoruz. Kavun, karpuz falan kesiyorlar bize. Kahve içip sallıyoruz, memleketin falına bakıyoruz.

Boğaza karşı oturmuyoruz, araziye yayılıyor. Oturduğumuz yerden değil, yattığımız yerden yazıyoruz. Çünkü bize yazılı veya sözlü bir mesaj verilmedi. O halde, ağzımıza geleni söyleme hakkımız var. O var, bu var fakat ince bir fikrimiz yok. Dolayısıyla, fikir alışverişinde bulunamıyoruz. Herkes aklını ortaya koyuyor, çok güzel ortak akıl oluyor. Güzelliği şurada, ortadan lazım olduğu kadar alıyor. “Siz akıllı adamsınız” dedikleri için işimizi gücümüzü bırakıp geldik buraya. Hava alsın diye gönül penceremizi sonuna kadar açtık. Derdimiz, milletin ateşini söndürmek. Haliyle su döküyoruz, bu kez sulanıyor proje. Kırmızı çizgilerimiz pembeleşiyor.

Oysa

kimseyle su problemimiz yok.

Modacı Zeynep Tunuslu, Tunus’un neresinden? Sosyetik güzel İvana Sert, neden sert? Haydar Dümen, ne dümen çeviriyor? Bunları canlı müzik eşliğinde araştıracağız. Nerede bir arıza, sıkıntı varsa giderilecek. Motorun yağına, suyuna bakılacak. Not alacağız, not vereceğiz. Trafik müfettişiyiz sanki. Doğal olarak insanlara “Acımayacak!” demek zorundayız. İlgililer ilgilenmezse, bizi hiç ilgilendirmez. Zaten kimseyi ikna gibi bir derdimiz yok. İsteyen inanır, istemeyen Kadir inanır. Onların yaptıkları ortada, bizim yaptıklarımız kenarda. Biz aslında postacılık yapıyoruz. Mektupların puluna dilimizi asla değdirmiyoruz. Yani işin teknik kısmında değiliz, neden yalayalım ki? Sözle, temasla, diyalogla tahrik olmamız mümkün değil.

Anlayacağınız gidişat iyi. Ancak bizi öpenlerin sayısı yeterli değil. Ayrıca tabandan gelen aşırı destek yüzünden gıdıklanıyoruz. Bu arada, bizden iş ve aş istenmesini gayri ciddi görüyorum. Çünkü biz insanların sesini dinlemek istiyoruz. Yanık seslere gazoz ısmarlıyoruz. Bir anlamda, Orhan Baba’nın yapamadığını yapıyoruz. Milletçe önümüzün aydınlanması amacıyla el feneri tutuyoruz. Karanlık bir nokta olmasın. Her şey şeffaf olmalı görüşünden hareketle, gayet ince giyiniyoruz. İsterseniz bakın, içimiz dışımızdan güzel bizim...

Lavinya Öz

Diyarbakır

ş i i R

SENSİZLİK SENSİZ SEN!

Sessizlik sessiz ses
Umutsuzluk umutsuz umut
Bensizlik bensiz ben
Yolsuzluk yolsuz yol
Alışkanlık alışkan alış
Sonsuzluk sonsuz son
Sancı san!
“Sonsuzluk” olan sonda el ele yürüyorsun
bensizlikle.
Nehirlerden geçiyorsunuz...
İzler düşüyor düşlerden.
Şşşşşt! Çok sessiz geç hayallerimden!

Lavinya Öz

Taylan Özgür Kumaş

İstanbul

ŞİİR

HÜÇLEME

1.

Ateşin kaderi bedeninin senin, cennet rüyalarımı aleve veren.
Anın kederi yokluğun senin, kayıp zevklerimi yurdundan eden
Aşkın kelamı ellerin senin, terleyip soğuyan harflerim neden.

2.

Tohumduk, toprağını arayan
Çakıl taşlarına beton fikirler kattılar.
Azdılar. Ama azdılar.
Yaramazdılar, yaramıza daldılar
Ama durduramadılar.
Gömüldük. Ağaç olduk.
Hükümleri şehit kağıtlara yazdılar.

3.

Gün mavi, kuşlar kara.
Karakışlar dalıyor rüyalara.
Yazdıkça ancak aydınlanıyor hava.
Dün gri, düşler bela.
Bugün sevgiye verildi ara
Ağladıkça ancak yıkanıyor seda

Taylan Özgür Kumaş

Gülten Adem

Bulgaristan

TEMMUZ GECEŚİ

Bir temmuz gecesi
Yürüyorum dar sokaklarda
Yağmur ve ben baş başa,
Işıksız dar sokaklarda.

Ağlamak istiyorum, yağmurlu gecede
Gözyaşlarım karışıyor akan damlalara.
Gülmek istiyorum,
Gülüşler meşaleye dönüşüyor.

Yağmurlu, dar sokaklar
Ağaçlar, kuşlar, çiçekler
Duymayan canlı bitkiler
Duyun kalbimin sesini

Gülten Adem

Hatice Aydın

Ankara

BİR FOTOĞRAF BİR SÖZ

Bazen kaçmak istersin...

Bir yanın saklanmak isterken

Diğer yanın avaz avaz bağıırır

"Duy beni

Gör beni"

Fotoğraf ve Söz

Hatice Aydın

Hülya Özveren

İstanbul

BİR KONU BİRKAÇ RESİM

BİR KONU BİRKAÇ RESİM
İSİMLERİMİZ

İsimlerimiz... Her birinin bir anlamı var. İsimlerin anlamlarını bilir misiniz? Bir isim yazsam anlamını belki söylersiniz. Peki, tersini yapsak... Anlamını yazdığım ismin ne olduğunu bulabilir misiniz?

Mesela aşağıda anlamları yazılı isimler nelerdir? Ne olduğunu bilemezseniz, isimlerin şekillerle dansı size ipucu olsun.

Güzellik, iyilik, hüsn sahibi olmak

Genişlik, kolaylık

Güneşin doğma zamanından az önce, şafaktan önce

Cennet bahçesi

Yüksel,, yüce bir duruma gel, başarı kazan, ilerle

KÜLTÜR

İlhan Özdemir

İstanbul

AYNUR KARATAŞ

Dergimizin bu ayki söyleşi konuğu; Bir Kitap Bin Dost Dergisi Edebiyat/Yazılar bölümündeki güzel yazıları ile tanıdığımız ve Bir Kitap Bin Dost Grubu Onursal Yöneticilerinden Aynur Karataş. Bu söyleşimize de diğer söyleşilerimizde olduğu gibi klasikleşmiş o ilk soru ile başlıyoruz.

İlhan Özdemir: Merhaba. Öncelikle sizi tanımak isteriz. Bize kısaca kendinizden bahseder misiniz?

Aynur Karataş: Bende sözlerime merhaba ile başlayayım. Ben 1944 doğumlu Aynur Karataş. Facebook adıyla Aynur Yıldız Karataş. Kendimden bahsedecek olursam; Akhisarlıyım, tütüncü kızıyım. Okumaya karşı olan sevgimden dolayı ilkokul öğretmenimin gayretleriyle ortaokula devam ettim. Lisede Edebiyat hocam üzerime çok düştü ve hep “kızım sen yazar olacaksın” derdi. Ama ben liseyi bıraktım ve evlendim. Evlendim ama aklım hep yazarlıkta kaldı. Aradan yıllar, yıllar, yıllar geçti ama bir şey olamadım. Ta ki yolum Bir Kitap Bin Dost grubu ile kesişinceye kadar...

İ.Ö: Peki Bir Kitap Bin Dost ile yollarınızın karşılaşması nasıl oldu?

A.K: Her şey Nursevin Cem Sönmez ile başladı. Onun sayfasında yemek paylaşımları yaparken bir hikayesine rastladım. Hikayeyi okudum çok hoşuma gitti ama hikaye yarımdaydı. Bunun üzerine Nursevin’e hikayenin devamını sordum. “Hikaye üyelere özel ve

yalnızca üyeler okuyabiliyor. İlhan abiye söyleyeyim, sitede herkesin okuyabileceği şekilde serbest bıraksın.” dedi. Nursevin konuşmuş, hikaye herkesin okuyabileceği şekle gelince haber verdi ve ben hikayeyi okudum, çok beğendim. Hikayeyi okuduktan sonra içim kıpır kıpır oldu. Nursevin dedesinin böyle güzel anlatmış benimde böyle anlatacak çok şeylerim var dedim. Aradan bir süre geçtikten sonra bir gün baktım İlhan Özdemir’den bana arkadaşlık teklifi gelmiş. İlhan Özdemir ismini görünce hemen kabul ettim. Halbuki o zamana kadar kolay kolay hiçbir arkadaşlık teklifini kabul etmiyordum. Önce araştırma yapıyordum. Atatürkçü mü, Fenerbahçeli mi gibi bir sürü şeye bakıyor, araştırmalar yapıyordum ve ondan sonra arkadaşlık teklifini kabul ediyordum. Ama İlhan Özdemir’in teklifini hemen kabul ettim meğer Galatasaray’lıymış... İşte Bir Kitap Bin Dost ile yolu böyle kesişti.

İ.Ö: Edebiyatla olan ilginiz ne zaman ve nasıl başladı? Neden yazıyorsunuz?

A.K: İlkokulda benim için edebiyatın adı Tahrir’di.(Kompozisyon) Edebiyat öğretmenim benim tahrirlerimi çok beğenirdi. Kızım bunları mutlaka yaz derdi, anlatımlara kaldırırdı ve arkadaşlarımdan çok daha iyi tahrir yazardım. Sonra ortaokula başladım. Ortaokulda edebiyat hocamız ayrı bir yerim olduğunu fark ettirdi bana. Senin kalemin

güzel, sen yazar olacaksın diye beni biraz da şımarttı. Fakat ben evlenip, okulu bıraktıktan sonra bir ara roman yazmaya kalktım, eşimden saklı saklı, gizli gizli. Daha sonra çocuklarımın eline geçer diye bu yazdıklarımın hepsini yaktım. Ondan sonra da bunu unuttum... Aslında unutmadım, rüyalarımda yazdım devamlı. Yaza yaza yaza en sonunda bitirdim romanı. Romanı bitirdikten sonra İlhan beyle karşılaştım. İşte şimdiki hayatım bu.

İ.Ö: Yaşayamadığınız için pişmanlık duyduğunuz ne var hayatta? Keşke şunu da yaşasaydım dediğiniz bir şey var mı?

A.K: Valla hiçbir şey yok. İyisiyle kötüsüyle her şeyi yaşadım. Çok kötü günlerimde oldu. Eşimin hasta olduğu günler çok kötü olurum. Askere gittiği zaman çok kötü oldum ama ondan sonra bu bana mücadele azmi verdi. Hayatta hiçbir şeyden yılmadım, her şeye göğüs gerdim. Çok şükür şimdi çok iyiyim. Annem her zaman derdi: "Kızım Allah son gürlüğü versin." Allah artık bugünümüzü aratmasın. Çok şükür, bundan sonrası için başka beklediğim bir şey yok.

İ.Ö: Okumayı mı, yazmayı mı daha çok seviyorsun?

A.K: Hem okumayı hemde yazmayı çok seviyorum. Hayatım hep okumakla geçti. Eşimle evlendiğim zaman onun ne yapacağını bilmiyordum ama onu çok sevdiğim için okulumu bıraktım. Eşimin bana en büyük desteği ve onu daha çok sevmeme neden olan şey: beni hiç bir zaman kitapsız ve hiç romansız bırakmadı. Sabahlara kadar kitap okuduğum zamanlar oldu yine de sesini çıkarmadı. Bunun için ona çok şey borçluyum. Kitap dedim mi akan sular durur eşim için. Ne istediysem onu aldı getirdi. Neyi merak ettiysem onu buldu getirdi. Kütüphanelere üye oldu, onca işinin arasında kütüphanelere gidip bana kitap taşıdı senelerce. Bir sene iki sene değil, senelerce. Yazmayı da çok seviyorum. Yazmak, kafadakilerin boşalması.

İ.Ö: Peki en çok sevdiğiniz yazarlar ve en çok sevdiğiniz kitaplar hangileri?

A.K: En çok sevdiğim yazarlar... Reşat Nuri Güntekin'in bütün kitaplarını okudum diyebilirim. Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun Kiralık Konak'ını okudum. Halide Edip Adıvar'ı okudum... Okumadığım yazar kalmadı ama eskiler, eski klasikler. Yenileri okumam, okuyamam... Yabancı yazarlara gelince. Balzac'ı okudum, Tolstoy'u okudum. Hemen hemen hepsini okudum ama şu an hangileri deseniz hiç aklımda olan yok. Durgun Akardı Don'u okudum, Michel Zevaco'nun Pardayanlar'ının 9 cildini okudum. Okuduğum kitaplar artık kütüphanelere sığmaz. Lise yıllarımda beni kütüphaneye sokmuyorlardı. Karar almış öğretmenler daha doğrusu edebiyat öğretmenim karar almış, "yeter artık bu kızın bu kadar kitap okuduğu, bunu kütüphaneye sokmayın" diye. Bende bu sefer kütüphaneye yardımcı olarak, kitapları ciltlemeye yardımcı olarak girdim. Yine de gözüm hep kitaplardaydı. Kitap benim hayatımın öznesi..

İ.Ö: Bir kitabı baştan sona ezberleme şansınız olsaydı, o hangi kitap olurdu?

A.K: "Rüzgar Gibi Geçti" çok sevdiğim bir kitap. Bunu ezberlemek isterdim. Bunun yanı sıra Emile Zola'nın "Germinal"ini de ezberlemek isterdim. Bu iki kitabın hayatımda çok yeri var, onlardan ders çıkarılacak

şeyler var. Hele ki “Germinal” de daha fazla... Bir yaşam şekli... O yaşamı yaşayan insanların üzüntüsü, nelere sevindiği. En ufak şeylerden mutlu olmaları... İşte kendi yaşamımızda böyle, en küçük şeylerden mutlu olmayı öğreniyoruz bu kitaplar sayesinde.

İ.Ö: En büyük hayaliniz ve gerçekleştirmek istediğiniz bir projeniz ne?

A.K: En büyük hayalim yazı yazmaktı. Bu hayalim gerçekleşti ve yazı yazmaya kavuştum. Bana bu kadarı bile yeter. Bir Kitap Bin Dost Dergisinde paylaşılan yazılarım, bu yazılardan sonra arkadaşlardan aldığım övgüler, bunlar bana yeter. Daha fazlasını istemem ki...

İ.Ö: Çocukluğunuza dair en çok neyi özleyorsunuz?

A.K: Çocukluğumu çok özleyorum. Çocuk yaşadığı şartların ağırlığını hiçbir zaman hissetmez. Bu benim düşüncem. Biz çok zor şartlarda büyüdük. Fakat o

şartlarda büyümemize rağmen hep mutlu olduk, her şeyden mutlu olduk. O ufak şeylerden mutlu olma huyum hala devam eder.

İ.Ö: Hangi korkunuzdan sonsuza kadar kurtulmak isterdiniz?

A.K: Eşimin yokluğunu hiçbir zaman istemezdim. En büyük tutkum o. Hep derim Allah onu benim başımdan eksik etmesin derim. En büyük korkum bu.

İ.Ö: Rezil oldum dediğiniz bir an hatırlıyor musunuz?

A.K: Valla eskiden hiç konuşmayı beceremezdim, heyecanlanırdım. Eh bunu da atlattım çok şükür. Yine de çok fazla rezil oldum diyebileceğim bir şey yok.

İ.Ö: Yarın sabah bir gün için bir başkası olarak uyanacak olsanız, kimi seçerdiniz? Neden?

A.K: Düşündüm de hiç kimseyi, kendimden başka hiç kimseyi seçmek istemezdim, yine kendim olmak isterdim. Çünkü bir günlüğünde olsa bir başkası olmayı seçersem eşimi de değiştirmiş olurum. Bir günlüğüne hatta bir saniyeliliğine de olsa eşimi değiştirmek istemem...

İ.Ö: Arkadaşlarınızın, dostlarınızın sizi benzettiği birisi var mı? Siz şuna çok benziyorsunuz dediği birisi.

A.K: Valla hiç duymadım. Bugüne kadar hiç kimse böyle bir şey söylemedi bana.

İ.Ö: Son soru size ait. Böyle bir söyleşiyi siz yapmış olsaydınız, nasıl bir soru sorardınız?

A.K: İlhan beyle böyle bir söyleşi yapmış olsaydım eğer ona; bu kadar askeri okulda okuyup, askerlik yaptıktan sonra bu edebiyata nasıl düştüğünü sorardım.

İ.Ö: Evet şimdi siz İlhan beysiniz ve böyle bir soruya nasıl cevap verirdiniz?

A.K: Demek ki İlhan bey edebiyata çok meraklı bir kişiymiş ve hasbelkader asker olmuş... Doğru mu?

İ.Ö: Evet doğru... Benim çok büyük bir keyif aldığım, okuyucularında büyük bir keyif alacağına inandığım bu güzel söyleşi için size çok teşekkür ediyorum. Ağzınıza sağlık.

Güniz A. Küçükoğlu

İzmir

FÜREYA KORAL

Değerli dostlar,

Bu ay sizlere ilk Türk profesyonel seramik sanatçısı Füreyâ Koral'ı anlatmak istiyorum.

Kendisi bir sanatçı olmanın dışında zamanının önemli bir ailesine sahiptir ve bu aile cidden çok sanatkâr

çıkarmıştır. Füreyâ; 1910 yılında İstanbul'da doğmuş, 26 Ağustos 1997'de yine İstanbul'da ölmüştür. Değerli bir cumhuriyet kadınıdır. Atamızın silah arkadaşı Emin Koral ile Şakir Paşa'nın kızı Nakiye Hanım'ın biricik kızı olarak dünyaya geldi. Osmanlı baskısından kaçarak Büyükdâ'ya sığınmış bir ailenin bireyiydi. Yaşadığı büyük üç katlı konak, bir cami ve kilisenin ortasında

olduğu için iki kültürün ortasında büyüdü. Seramik

yapmaya başladığında Anadolu toprağının renklerini, biçimlerini, simgelerini kullandı. Osmanlı laleleri, karanfilleri, söğütleri, Kütahya yeşili, kiremit kırmızısı, Akdeniz turkuazını kullandı.

Cevat Şakir Kabaağaçlı (Halikarnas Balıkcısı) dayısıdır. Ressam Fahrünissa Zeid, aktris Şirin Devrim, gravür sanatçısı Aliye Berger bu ailenin sanatçılarıdır.

Füreyâ iki dil konuşan, keman çalan eğitilmiş bir kadındır. İlk evliliğini bir çiftlik ağasıyla yapmış, iki erkek evladını kaybetmiştir. Çok acılar çekmiş, sonunda eşinden boşanmıştır. İkinci eşi Atamızın yakın arkadaşı Kılıç Ali'dir. Bu arada verem olan Füreyâ'yı eşi İsviçre'ye tedavi için gönderdi. Uzun tedavi süresinde sıkılmaması için teyzesinin ona getirdiği plastik hamurlar ile ilk seramik deneyimlerini yaşamıştır. Daha sonra Paris'te

seramiğe devam etmiş, yurt içi ve yurt dışında 32 sergi açmıştır. Türkiye'ye döndüğünde evinde ilk seramik atölyesini açar. Ve orada Alev Ebuziyya gibi sanatkârlar yetişir. Ama bu tutkusu nedeniyle eşinden ayrılır. Uzun süre çok değerli eserler verir ve ödüller alır. Arkasında güzel şeyler bırakarak 1997'de İstanbul'da ölmüştür.

Bu arada bu konuya ilgi duyan olursa Ayşe Kulin'in, FÜREYA isimli romanında çok daha geniş, masal tadında hayatını okuyabilirsiniz. Aslında Füreyâ iki satırla anlatılacak bir kadın, bir sanatkâr değildir. Çok daha fazla şeyler yazmak isterdim ama şimdilik bu kadar...

Emel Üstündağ

İstanbul

AFYONKARAHİSAR İLİNİN YEMEK KÜLTÜRÜ

Afyonkarahisar, tarihi kadar yemek kültürüyle de bilinen bir merkezimizdir. Afyonkarahisar yemek kültüründe yemekler alışlagelmiş mönüden farklı olarak sunulur. Meydan sofralarında toplu yenen bu yemeğe "sıra yemeği" adı verilir.

Sıra yemeğinde verilen yemeklerin fazla sayıda olmasının yaratacağı sindirim sorunlarını gidermek amacıyla yemeklerin sonunda bamya (bamyacı çorbası) verilmesi Afyonkarahisar yemek kültürünün önemli bir farklılığıdır.

Zengin yemek kültürü ile anılan birkaç ilimizden bir tanesidir. Bu yüzden ki Bolu/Mengen'den sonra en iyi aşçıların Afyonkarahisar'dan çıktığı söylenmektedir.

Afyonkarahisar'ın zengin mutfağı ağırlıkla hamura ve ete dayalı olmakla birlikte kaymağı ve lokumu gibi kendi üretimine dayanan birçok çeşitliliği de arz eder.

Bu zenginlik özellikle düğün, doğum ve asker yemeklerinde kendini göstermektedir. 10-12 kişilik meydan sofralarında yenen bu yemekler, geleneksel sofrada adabı içerisinde ve Afyonkarahisar'a özgü bir sıraya dayalıdır. Bu nedenle belli bir sırayı takip etmesinden dolayı "Sıra Yemeği" adını almaktadır. Sıra yemeğine çorba yemeği ile başlanır, daha sonra et yemeği (bütüm et, afyon kebabı, pilav üstü kavurma vb.) arkasından mevsime göre sebze yemekleri gelir. Börek bu yemeklerin vazgeçilmez yiyeceğidir. Böreğin yanında vişne hoşafı ikram edilir, arkasından tatlı (kaymaklı ekmek kadayıfı, baklava irmik helvası, hurma tatlısı vb.) yendikten sonra üzerine bamya yemeği gelir. Sıra yemeği, meyve ya da sütlü tatlının yenilmesi ve yemek duası ile sona erer.

Afyonkarahisar'da genellikle et ve hamur işi yemekleri daha fazla tüketilmektedir.

Bu yöremizin başlıca yemeklerine bir göz atalım.

Emirdağ Güveci:

Yörenin önde gelen lezzetlerinden Emirdağ Güveci,

Afyonkarahisar'ı ziyaret edenlerin dene mesi gereken bir tattır.

Merkezdeki lokantalarda kolaylıkla bulabileceğiniz bu yemek

bölgenin damak tadını yansıtıyor

Keşkek:

Keşkek Anadolu'da yaşayan Yörüklerin hemen hepsinde bulunan bir yemek kültürüdür.

Etli Züriye:

Yalnızca margarin, et, salça ve arpacık soğanından elde edilen 'Etli Züriye' kesinlikle tadılması gereken bir lezzettir. Afyonkarahisar bölgesinin yemek kültürünü en iyi anlatan yemeklerin başında gelmektedir.

Çullama Köfte:

Afyonkarahisarın en meşhur lezzetlerinden biri de "Çullama Köfte" dir. Öyle ki Çullama Köfte bölgede yapılan düğünlerin vazgeçilmez yemeklerinden birisi haline gelmiştir. Afyonkarahisar'a yolunuz düşerse tadına bakın.

Paçık:

Yapılışı itibarıyla kelle paça çorbasına çok benzeyen 'Paçık' genellikle küçükbaş hayvanların paçasından yapılır. Bölgenin en çok sevilen lezzetlerinden biridir. Afyonkarahisar seyahatinizde 'Paçık'ın tadına bakmayı unutmayın.

Afyonkarahisar Kebabı

Afyonkarahisar'ın kendisine has kebabı da bulunuyor. Afyonkarahisarlılar çok özel günlerde misafirleri için bu yemeği hazırlıyor. Afyonkarahisar'da misafirsanız "Afyonkarahisar Kebabı'nı mutlaka tadma imkanı bulursunuz.

Afyonkarahisar Böreği:

Hemen hemen bütün merkezlerimizin kendine özgü böreği vardır. Afyonkarahisar Böreği de yapılışı ve lezzeti bakımından farklı özellikler taşıyan bir lezzettir.

Kaymak Baklavası, Erişte Baklavası ve Höşmerim Afyonkarahisar'da tatmak isteyeceğiniz lezzetlerden olacaktır.

Yasemin Bayındır

İstanbul

DOĞU EKSPRESİ İLE KARS

Son günlerin gözde mekânı Kars'tayız bu defa. Özellikle fotoğraf grupları ve doğa tutkunları tarafından tercih edilen bir gezi olsa da, farklı yerler keşfetmek ve biraz olsun nostalji yaşamak isteyenlerin de gezi listelerine ekledikleri bir gezi bu.

En çok tercih edilen Doğu Ekspresi ile Kars'a gitmek....

Doğu Ekspresi oldukça uzun süren yolculuğa Ankara'dan çıkıyor. Her istasyonda başka bir yer, başka bir mekân ve pek çok hayata şahit olma yolculuğu bu. Bir yere ulaşmaktan daha çok, birçok hikâyeye ulaşma yolculuğu.

Tahmini 24 saat süren ve irili ufaklı 54 istasyona uğrayan yataklı vagonunda olmak oldukça heyecan verici olsa gerek. Gündüz dağları, nehirleri hızla

giden tren penceresinden izlemek ayrı keyif, gece ıssız yol kenarında olan evlerin uzakta yanan tek tük ışıklarını izlerken, içinde yaşanan hayatları hayal etmek ayrı bir keyif.

Ayrıca bu aralar oldukça revaçta olan bu yolculuğu eğlenceli kılan ise; Erzurum ve Erzincan istasyonlarında folklor ekibi ve belediye başkanının bizzat kendisinin karşılaması Selamsız Bandosu filmindeki karşılama sahnesini hatırlatıyor. Bu karşılama ekibine denk gelin ya da gelmeyin, 24 saat süren bu yolculuk sizde gülümseten anlar bırakacak.

Kars

Trenden inip şehre geldiğiniz anda tarih kokan bu şehre hayran kalacaksınız. Tarihi binaların yanı sıra, yeni yapılaşma birbiri ile uyum ve düzen içerisinde olması dikkat çekiyor.

Soğuk şehrin (kış aylarında eksi 30 derece olabiliyor) sıcak insanlarından dinliyoruz Kars'ı. Kars, Anadolu'nun en eski yerleşim yerlerinden bir tanesidir. 40 yıl boyunca Rusların hâkimiyetinde kalmış Kars Kökeni "İskitler"den gelen, o zamanlar 'Karsak' diye bilinen bu yer, zaman içerisinde Kars olarak değiştirilmiş.

Türkiye'nin en soğuk ili olarak bilinen Kars, turizm ile de ön plana çıkmaya başlamış. Dünya'da kristal karın yağdığı ikinci bölge olan Sarıkamış kayak merkezi de burada bulunuyor. Pek çok uygarlıktan kalma yapılar göze batıyor şehir merkezinde. Bunların bir kısmı restore edilip, kafelere, restoranlara ve otellere dönüştürülmüş. Bazı mülk sahiplerinin bu dönüşüme izin vermemesi üzerine binalar korumaya alınmış ve öylece bırakılmış. O yüzden şehri gezerken başka bir ülkedeymiş hissine kapılıyorsunuz.

Şehrin güzelliği dışında burada yapabileceğiniz çok şey var. Özellikle fotoğraf tutkunları için...

Hadi birazda etrafı dolaşalım...

Gezilebilecek başlıca yerlerden biri olan Çıldır Gölü'nde bir Eskimo gibi buzı kırarak balık tutabilirsiniz. Çıldır Gölü 80 cm. kadar donarak beyaz bir çöle dönüşüyor. Üzerinde yürümek ayrıca ilginç gelecektir size...

Sarıkamış kayak Merkezi "snowboard" tutkunlarının en çok tercih ettiği yer. Kristal kar yağan bu yerde kartopu oynamaya kalkışmayın, yapışmayacaktır.

Sarıkamış'a giderken yol üzerinde bulunan şehitliğe uğramadan asla geçmeyin. İçiniz soğuktan değil, orada yatan gencecik insanların soğuk mezar taşlarından ürperecek... Ani Antik Şehri Ermenistan sınırının sıfır noktasında bulunuyor. Anadolu'da Ortaçağ'da kurulmuş en büyük yerleşim yeri. Zamanında 100 bin nüfusa sahipmiş bu kent. Bugünkü Kars nüfusunun yaklaşık 80 bin olduğunu düşünürsek büyüklüğünü gözümüzde canlandırabiliriz. Belki de bugün kentin birçok bölümü toprak altında kalmış. İçinde bulunan kiliseler ve camilerin restorasyonu sürmektedir. Belki zaman içerisinde hak ettiği ilgiyi görür...

Ve daha gezecek pek çok yer; Havariler Kilisesi, Kars Kalesi, İnkaya Micینگirt Kalesi, Katerina Köşkü,

Topçuoğlu Hamamı ve daha pek çok yer. Ve Kars'a kadar gelmişken dillere destan, peyniri, kaşarı ve balına doyamayacaksınız. Paketlerle döneceğinizden emin olabilirsiniz. Ayrıca ta buralara gelip de kaz yemeden olmaz değil mi? Tandırda kaz ve yanında suyuna yapılmış bulgur pilavı muhteşem. Arada bir yanında damağınızı tatlandırarak meşhur kızılçık hoşafını da unutmayın...

Ayrıca Hangel, Evelik çorbası, Isırgan otu çorbası, Revan köfte,

Acem pilavı, Umaç, Hörre ve bir dolu yöresel ve geleneksel tatlar tatmak mümkün. Şimdilik benden bu kadar. Bir sonraki sayıda görüşmek dileği ile sevgiyle kalın...

(Not: Fotoğraflar ve vermiş olduğu bilgiler için Hatice Ayaksız'a teşekkür ederim.)

Agim Krasniqi

Priştine

PRIŞTİNE—KOSOVA

Kosova, savaştan çıkmış mutlu insanlarla dolu güzel bir ülke. Kosovalılar büyük ümitlerle bakıyorlar geleceğe. Yaşamış oldukları o eski kötü anıları unutmaya çalışıyorlar. Kosova'da birçok kasaba ve köy, savaşın kötü izlerini unutup gelecek güzel günler için çalışmaya başladı.

Sevgili okuyucular bu yazı ile sizlere; buralarda yaşayan insanları ve onların yaşamlarını tanıtmaya çalışacağım. Aynı zamanda bu insanların kültürlerini, buralardaki tarihi eserleri, müzeleri, parkları tanıtıp sizleri bilgilendireceğim.

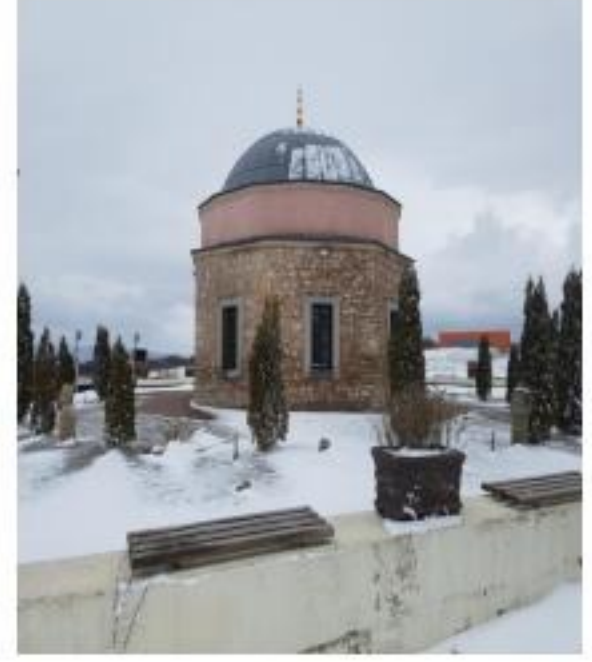
İlk olarak Priştine'den başlayacağız. Priştine, yaklaşık olarak 200.000 insanın yaşadığı, Kosova'nın başkenti olan bir şehir. Priştine birçok farklılıkların bir arada bulunduğu bir şehir. Belediye sınırları içinde, 48 kasaba ve küçük köy var. Priştine sınırları içinde; Arnavutlar, Sırp, Türkler, Boşnaklar, Romlar, Aşkaliler ve diğer etnik kökenliler bulunmaktadır.

Priştine'de belediyeye ait 17 kütüphane var. Ayrıca Kosova Filarmoni Orkestrası ve İş Enstitüsü de Priştine'de bulunmaktadır. Tarihi ve Kültürel varlıklar:

- İskenderbey Heykeli
- Ulusal kahraman Zahir Pajazit'in anıtı
- "New Born" (Yeni Doğan) anıtı
- Kosova Ulusal Tiyatrosu
- Milli park "Grmija"
- Priştine Üniversitesi Ulusal Kütüphanesi
- Hivzi Sylejmani Kütüphanesi
- Sanat Galerisi
- Kosova Müzesi
- Saat Kulesi
- Büyük Cami (Fatih Sultan Mehmet camii)
- Çarşı Camisi
- Yaşar Paşa Camisi
- Lap Camisi

Priştine, mutlaka ziyaret edilmesi gereken güzel bir şehir. Savaş bu insanlarda çok derin izler bıraktı. Fakat savaştan sonra çok şeyler değişti. Priştine’de; yeni sokaklar, yeni mahalleler, yeni parklar, yeni yüzme havuzları ve alışveriş merkezleri yapıldı. Savaştan sonra her şey yeniden doğdu ama tarihi ve kültürel yapılar aynı şekilde duruyor ve zamana karşı direniyor. Fatih Sultan Mehmet Cami çok güzel tarihi bir eserdir. Fatih Sultan Mehmet tarafından 1461 yılında yaptırılmıştır. O dönemin en büyük ve en görkemli camilerinden birisidir. Fatih Cami’nin tam karşısında bir saat kulesi vardır. Saat kulesi, yerel halkın namaz saatlerini esnafın ise dükkânlarının açılış ve kapanış

Saatlerini atlamamaları amacıyla 19. yüzyılda Yaşar Paşa tarafından inşa ettirilmiştir.

Ancak kullanılamaz hale gelen eski bir kulenin yıkıntılarından toplanan tuğlalar ve kumtaşı kullanılarak yapılan bu saat kulesi, 26 metre uzunluğundadır.

1389 yılında Yıldırım Beyazıt tarafından yapımı başlatılan ve Fatih Sultan Mehmet döneminde tamamlanan balkanların en eski camisi “Sultan Murat Camisi” Priştine’dedir. Caminin hemen yanında 15. yüzyılın sonunda yapılmış olan Büyük Hamam bulunuyor. Üstünde bulunan 15

kubbe ile dikkat çekiyor. Ayrıca Priştine’de dört tane büyük bulvar var:

- "İbrahim Rugova" bulvarı
- "Nona Tereza" bulvarı
- "İskender Bey" bulvarı ve
- "Zahir Pajazit" bulvarı.

Buralarda gezip, dolaşmak ve sabah kahvesi içmek çok güzeldir. Doğayı seven turistlerin mutlaka "Grmija" büyük ulusal parkını ziyaret etmesi gerek. Güzel yeşillikler arasında ve temiz hava içinde restoran balkonunda kahve ya da çay içme çok başka bir duygu.

Priştine’de bunun dışında üç park daha bulunuyor. Eski Priştine parkı şehrin içinde. "Dragodan" ve "Aşk Parkı"... Aşk Parkı’nda yeni evlenenler bir ağaç dikeyorlar...

Priştine’de göze batan diğer iki yer; Şehir Müzesi ve 18. ve 19. yüzyıllarda yapılarak dönemin zengin bir ailesi tarafından kullanılan iki ev bugün etnografya müzesi olarak hizmet veriyor. Müze’nin odalarında doğum, yaşam, ölüm ve maneviyat anlatılıyor. Burası Emin Gjiku evi olarak da biliniyor. Priştine Üniversitesi Kütüphanesi, üniversite kompleksinin içinde dikkat çeken ve göze çok değişik ve hoş gelen bir yapı. Büyük Katolik Kilisesi: "Nona Tereza" var. İnce çan kulesindeki çan sesi ile camiden müezzinin okuduğu ezan sesi birbirine karışıyor. Burada müslümanlar, katolikler ve ortodokslar birarada yaşıyorlar. Sultan Murat Türbesi ya da Meşhed-i Hüdavendigâr, Priştine-Mitroviça yolu üzerinde Priştine’ye 5 km. uzaklıktadır. Hemen yakınında da Gazi Mestan türbesi vardır. Sancaktar ve Bayraktar Türbesi olarak da bilinir.

Priştine’ye gelen ziyaretçilere, Prizren’i, İpek’i, Prevalay’ı, Rugovay’ı ve Radoniqi’yi de ziyaret etmelerini tavsiye ediyorum.

Gelecek ayki sayıda sizlere Prizren’i tanıtacağım...

Gürcan Köftecioğlu

İstanbul

AKIRA KURASAWA

Sayfamızı bu ay 1998'de 88 yaşındayken kaybettiğimiz usta Japon yönetmen ve yapımcı **Akira Kurosawa**'ya ayırıyoruz.

Sinema tarihinin en etkileyici film yapımcılarından. **Lucas, Coppola, Spielberg, Leone, Tarantino** gibi birçok sıra dışı yönetmeni etkilemiştir.

Kimilerine göre bütün zamanların en büyük yönetmeni sayılan Tokyo doğumlu **Kurosawa**, elli yılı aşkın yönetmenlik kariyeri boyunca otuzun üzerinde film yönetmiştir. Filmlerinin birçoğu siyah-beyazdır.

Verimli ve uzun kariyeri, savaşın yakıp yıktığı Japonya'daki kaos yıllarından başlar ve yirminci yüzyılın sonuna kadar uzanır. Eserleri; çağdaş filmler, dönem filmleri, Japon edebiyatı uyarlamaları, yabancı kaynaklı filmler, yerleşik türlerle yapılan denemeler ve yeni türlerin keşfi gibi çok geniş bir yelpazeye yayılır. Popüler, etkileyici, heyecan verici, büyük seyirci kitlesinin sevgisini kazanan ve aynı zamanda ciddi filmler yapmayı başarmıştır. Eserleri, zengin ve karmaşık biçimsel yapıları, kültür, sanatçı ve tarih ilişkileri açısından gösterdikleri ile önem kazanır.

Hollywood'un film çekme modeline meydan okumuştur. Her sahne için düzenlediği farklı planlar, çekim öncesi ve çekim sonrası titizliği ile yaratıcılığı öne çıkar.

Yaratıcı **Kurosawa** sinemasını dört aşamaya bölebiliriz: ilk filmler, savaş sonrası yeniden yapılanma dönemindeki kahramansı filmler, 1970-85 arası geçiş dönemindeki karamsar filmleri ve son filmler.

En ünlü filmleri arasında Sugata Sanshiro (1943), Rashomon (1950), Budala (1951), Yaşamak (1952), Yedi Samuray (1954), Yojimbo (1961), Dersu Uzala (1975), Ran (1985) ve Düşler (1990)'ı sayabiliriz.

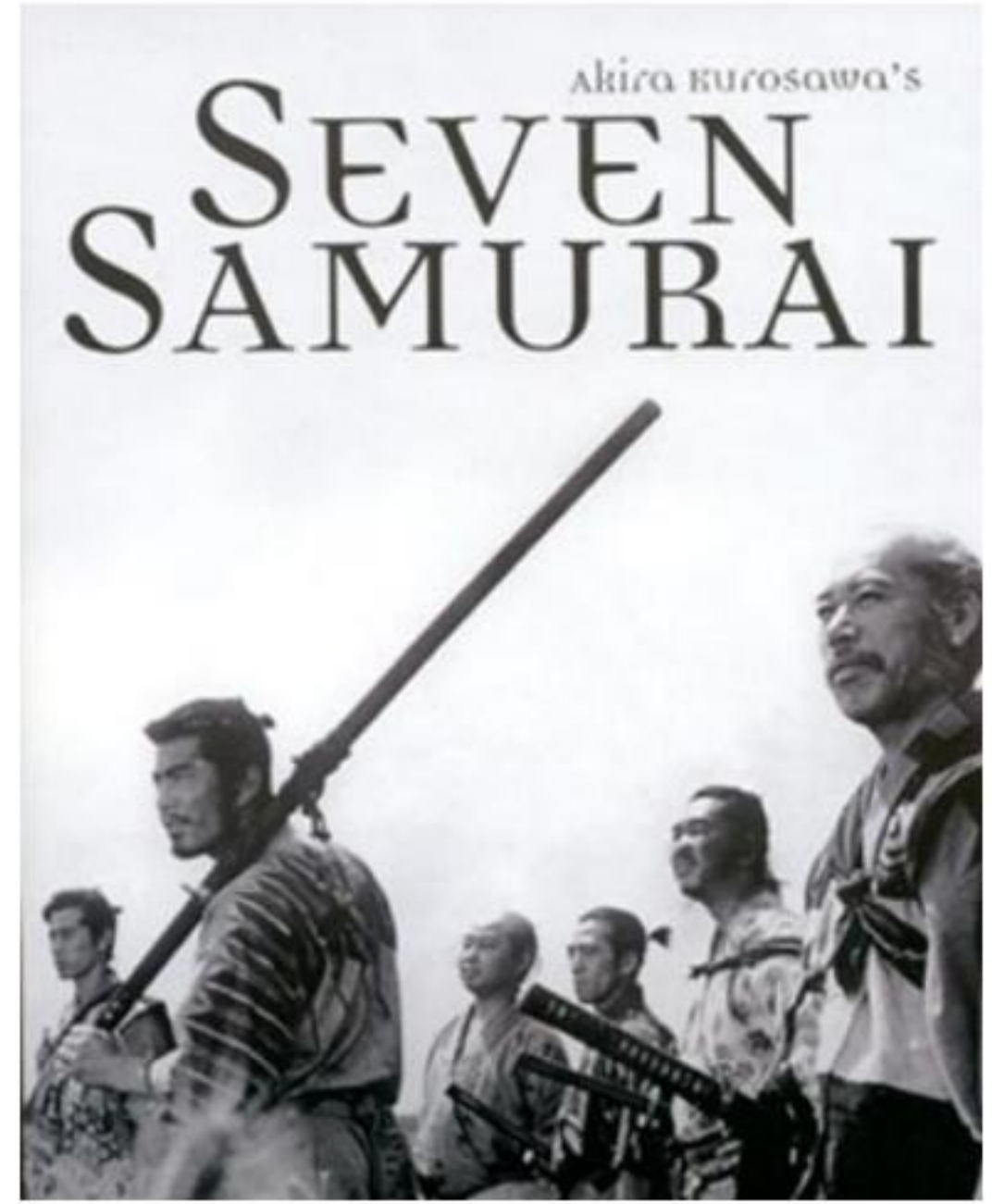
Kurosawa Sözleri

“Benden sinemayı çıkarın, geriye bir hiç kalır.”

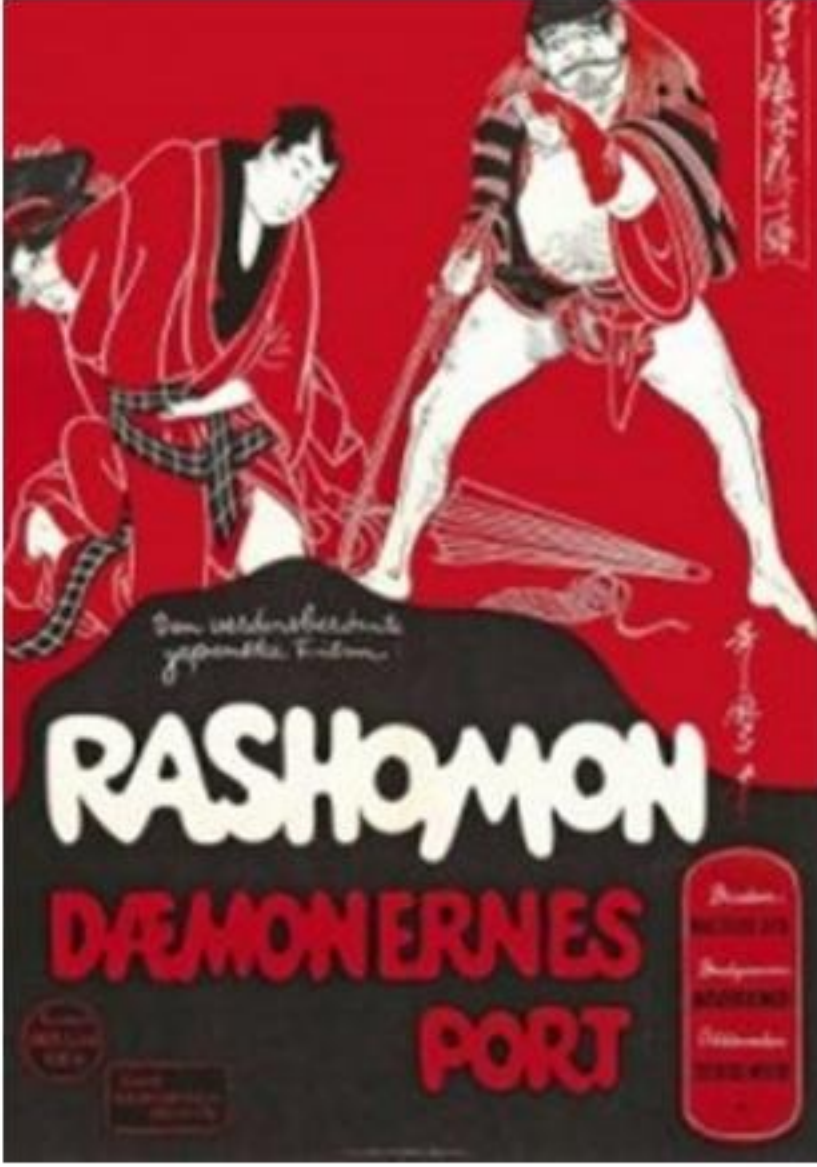
“Tatlı sözler genelde aldatıcıdır.”

“Sanat bir iletişim yöntemi değil, ölüme karşı bir dirençtir.”

“Ben özel bir insan değilim. Ben çok güçlü bir insan değilim. Ben büyük yetenek ve becerilerle doğmuş bir insan da değilim. Ben zayıf taraflarını göstermemek için uğraş veren ve yenilgiyi

sevmediği için de aşırı mücadele eden bir adamım. Ben buyum işte.”

“İyi bir senaryo yazabilmek için büyük yazarların romanları ve oyunlarını okumak gerekir. Neden büyük olduklarını düşünmeniz yararlı olacaktır. Okurken duygularınız yoğunlaştığında bunun sebebini incelemelisiniz. Olayları ve karakterleri anlatırken yazarın ne derece bir tutkuyla olaya yaklaştığını ya da nasıl bir titizlikle göstermek durumunda olduğunu anlayabilmelisiniz. Bu incelikleri kavrayana kadar tekrar tekrar okumalısınız.

İsim yapmış filmleri izlemeniz yararlı olacaktır. Büyük senaryoları okuyup büyük yönetmenlerin teorilerine kulak vermelisiniz. Eğer amacınız bir film yönetmeni olmaksa, önce senaryo konusunda uzman olmalısınız.”

“Bu yapımcılar geçmişte başarılı olan filmlere daima devam etmek isterler. Yeni düşler görmek yerine, eski düşlerin peşinde olurlar çoğu zaman. Bir filmin devamının, hiçbir zaman orijinali kadar etkili olmayacağını bilmelerine karşın gene de ısrar ederler. Ben buna birinci derecede ahmaklıktan başka bir şey demem. Bir filmin devamını çekmek zorunda kalan yönetmen büyük ölçüde orijinaline sadık kalmak zorundadır. Dolayısıyla, bu pişirdiğiniz bir yemeğin artıklarından yeni bir yemek pişirmeye benzer. Bu acayip karışımı yemek zorunda bırakılan izleyiciler de pek hoşnut olmazlar.”

Muzaffer Özkan

Ankara

BALIM KIZ DALIM OĞUL (Ceyhun Atuf Kansu)

Ceyhun Atuf Kansu'nun asıl mesleği doktorluktur, eserlerinde Anadolu'nun mahalli rengini, sıkıntılarını, hasta çocuklarını, mutsuz insanlarını anlatmıştır. Yazar, 7 Aralık 1919'da İstanbul'da dünyaya geldi. Babası, Erzurum milletvekili olarak uzun süre mecliste görev yapan Nafi Atuf Kansu, annesi Müfdale Hanım'dır. Küçük yaşta annesini kaybeden Ceyhun Atuf Kansu, babasıyla Ankara'ya gitti. İlköğrenimini Ankara Necatibey İlkokulunda, ortaöğrenimini 1938'de Ankara Gazi Lisesinde tamamladı. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesini bitirdi. Ceyhun Atuf Kansu, tıp eğitiminden sonra çocuk hastalıkları alanında ihtisas yaptı. Ankara Numune Hastanesinde çocuk hastalıkları alanında çalıştı. Turhal ve Etimesgut Şeker Fabrikaları hastanelerinde doktorluk, Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş.'de sağlık müfettişliği yaptı. Yazın hayatına şiirle başladı. İlk şiirleri olan "Bir Çocuk Bahçesi'nde" ve "Bağbozumu"nu 1937'de çıkardı. Bunları henüz lise yıllarında arkadaşlarıyla çıkardıkları "Filiz" isimindeki okul dergisinde yayımladı. Bu şiirlerde doğa, çocuk ve yurt sevgisini işledi. "Yücel", "Ülkü", "Millet", "Gençlik", "İstanbul" dergilerinde şiirleri çıktı. Yeni şiir anlayışını benimsedikten sonra Anadolu'nun köylü ve kasabalısının hayatını, üzüntü ve sevinçlerini serbest bir tarzla işledi. "Çocuklar Gemisi" kitabını bu esnada yayımladı. Bunu "Yanık Hava", "Haziran Defteri" ve "Yurdumdan" şiir kitapları takip etti.

Ceyhun Atuf Kansu, 17 Mart 1978'de Ankara'da kalp yetmezliği sonucu hayata veda etti.

Bu ayki tanıtım kitabımız, Ceyhun Atuf Kansu'nun 1971 yılında radyo konuşmaları şeklinde kaleme aldığı "Balım Kız Dalım Oğul" isimli eseri. Kitapta; peteğinden Türkçenin balı süzülüyor, kucağından Anadolu meyveleri dökülüyor. Koyunlar, kuzular, buğdaylar, vişneler, kirazlar, zerdaliler, dört nala koşan atlılar ve annesinin eteğindeki yavrular ile dünyanın en güzel yurdunu anlatıyor bize Ceyhun Atuf Kansu: Anadolu'yu anlatıyor. "Balım Kız Dalım Oğul"u okumak, Anadolu'nun köylerini, ırmaklarını, dağlarını, tepelerini bir şairin rehberliğinde dolaşmak gibi.

Büyüleneceğiniz bir dille, Türklerin 1071'de başlayan Anadolu sevdasını, yeni kuşaklara aktarıyor Ceyhun Atuf Kansu. Erzurum'dan Muş Ovası'na süzülen bir leylek gibi Anadolu'yu gezerken, kanat kanat Anadolu, buram buram köy kokusu yükseliyor kitabın sayfalarından. Öylesine canlı bir dili var ki kitabın tandırda pişen ekmeğin kokusunu burnunuzda, dağ başlarında çağılayan suyun soğukluğunu ayaklarınızda, Turhal fabrikasındaki şekerin tadını dilinizin ucunda duyuyorsunuz. Sivas'ta Âşık Veysel'in sazının teline, Konya'da Mevlana'nın gönül seline, Sarıköy'de Yunus Emre'nin çilesine, Söğüt Kışlağında Ertuğrul Gazi'nin boyuna, İzmir'de Homeros'un dizelerine, Akşehir'de Nasrettin Hoca'nın fıkralarına, Toroslarda Karacaoğlan'ın, İstanbul'da Orhan Veli'nin şiirlerine, Geyve'de işgalci İngilizlere karşı savaşırken canı pahasına Geyve Boğazını düşmana dar edip İzmit'i geri alan Yarbay Mahmut Bey'in telgrafına karışıyorsunuz.

Selçuklulardan Osmanlıya, Cumhuriyetten günümüze akan bir Anadolu şiiri “Balım Kız Dalım Oğul”.

Anadolu’ya gelen Türklerin dereleri, tepeleri kendi dilinde çağırmaya başlamasını şöyle anlatıyor Kansu:

“Başını boz gördüler Bozdağ dediler, suyunu ak köpük çağlar gördüler Aksu dediler, gölünden içtiler tatlandılar Tatlıgöl dediler, ağusundan içmediler Acıgöl dediler.” “Denizdir ölümü ırmakların” diyen Ceyhun Atuf Kansu’nun sözcükleri hep güneşe, umuda, barışa uzanıyor.

Karadeniz’in yeşiline, bozkırın güneşine, Anadolu toprağının her bir tanesine sevdalı kocaman bir yürek. Orta Anadolu’nun bir köyündeki kadınları ise şöyle anlatıyor yazar: “Tahta kaşık, ağaç beşik hep ona bakar. Derdi bir çiçektir gömer, acısı bir ince daldır yüreğinde biter, sevinci bir ninnidir oğul der! Türkçenin çiçeğiyle bezer.”

Ya Nasrettin Hoca’nın Timur’a karşı askersiz, silahsız, mızraksız direnmesine ne demeli: “İnsanın içindeki gülen bilgelikle çıkar Timur’un karşısına halk dili Nasrettin Hoca. Biliyor o, zulüm de gidicidir, burnu Kafdağı’na varmış kendini beğenmişlik de. Ezen de gider, üzen de, sultanlık da geçicidir, zenginliğe bel bağlayan sonradan görmüşlük de... Geriye kala kala bizim Akşehir çarşısı kalır ki; buğday kalır, un kalır, koyun kırpığı yün kalır. İşlenecek tarla, yeşeren bostan kalır, çalışana gülen toprak, bakıldı mı gülen gül veren yaprak kalır geriye, nice ezinç, nice kırım, nice ahlaksızlık görmüşse de soylu, çalışkan, alçakgönüllü halk kalır.”

Cumhuriyetin demiryollarında gezerken Yarımca’dan vişne, Hereke’den erik, Sapanca’dan bir bardak su geliyor önünüze. Ayrılar, elmalar, üzümler ve Yerköy’de yağlı böreklerle birlikte akıyor altınızda çelik raylar. Sonra birdenbire bahar gelip börtü böcek uyanıyor.

“Bahar çığrıcısı tepelerden iner, toprağın ufak delik kapılarını bir bir çalar, karıncalara ses eder onlar çıkar. Sonra gelinböceği, sonra don don böceği çıkar, kuş çığrıcısı göğün kapısını vurur, kuşları salar, ilkönce bülbül öter, sonra armut dalına konar ibibikler öter... Kurt kuş uyanır birden. Bağların kara toprağı kabarır, kara asma budanır ki, gül üzümü vere. Sıra çiçeklere gelir ki, öksüz oğlan çıkar ilkönce, sonra çiğdem, sonra mor bakışlı kedi tırnağı, sonra papatya, sonra madımak, daha sonra teke sakalı çıkar. Aman oğul, bir kayanın dibinde çiğdemi ilk gördün mü, al da koklan, yüzüne gözüne sür,

Tanrıya bin şükür sen beni gördün, ben seni gördüm de, bahara eriştiğine şükret, hele çiğdem, gelecek yıla da buluşalım, koklaşalım de. Gelecek yıl, gelecek yıl, olursak oluruz ak kız çiğdem, olmazsak olmayız onu da Tanrı bilir ne gelir elden, de.”

Kitabın öyküsüne gelince, Ceyhun Atuf Kansu’nun radyolarda yayımlanan “Anadolu Albümü” dinleyenler tarafından öylesine sevilmiş ki, peteğinden Türkçenin balı damlayan bu konuşmalar, daha sonra kitap haline getirilmiş. MEB-100 Temel Eser içinde yer alan “Balım Kız Dalım Oğul” ile Kansu’nun rehberliğinde büyüleyici bir Anadolu gezisine çıkmaya var mısınız?

İyi okumalar dilerim.

ANNABEL LEE

Senelerce senelerce evveldi
Bir deniz ülkesinde
Yaşayan bir kız vardı bileceksiniz
İsmi; Annabel Lee
Hiçbir şey düşünmezdi sevmekten
Sevmekten başka beni
O çocuk ben çocuk, memleketimiz
O deniz ülkesiydi
Sevdalı değil karasevdalıydık
Ben ve Annabel Lee...

Edgar Allan Poe

S A N A T

RENG-İ SU

Burhan Ersan

Muğla

EBRU

Emel Üstündağ
İstanbul

Selma Top
İzmir

RESİM

RESİM

Aneta Hasani

Kosova

Güniz A.Küçükoglu
İzmir

RESİM

Zehra akıcı
İzmir

RESİM

Özen Araser

İzmir

RESİM

RESİM

Soltan Soltanlı
Azerbaycan

FOTOĞRAF

Şengül Yılmazkaya

İstanbul

FOTOĞRAF

Arjeta Miftari

Kosova

KARİKATÜR

Mehmet Saim Bilge

Ankara

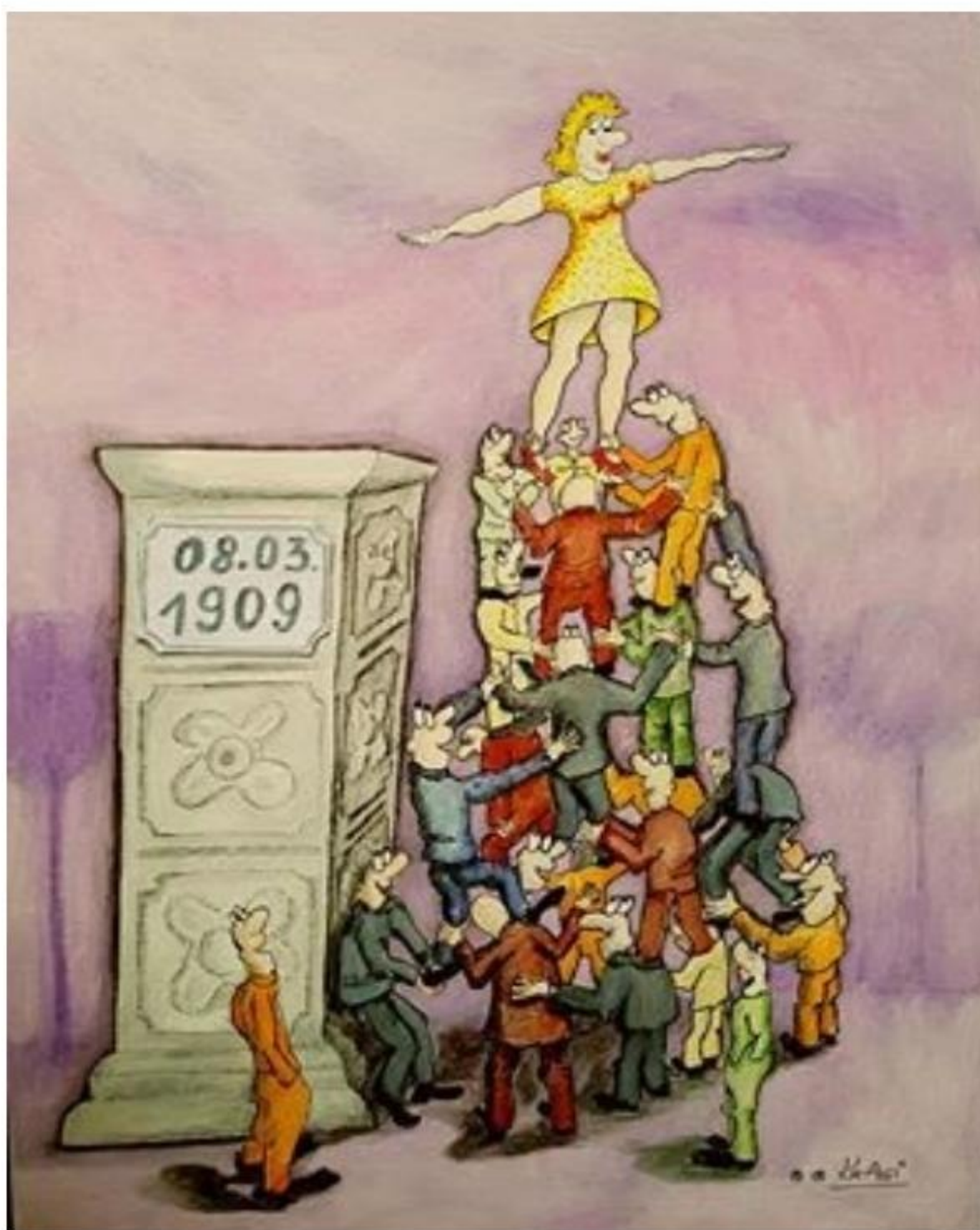

KARİKATÜR

Agim Krasniqi

Kosova

KARİKATÜR

Seyran Caferli

Azerbaycan

KARİKATÜR

Mary Zins

ABD

Marwa İbrahim

Mısır

KARİKATÜR

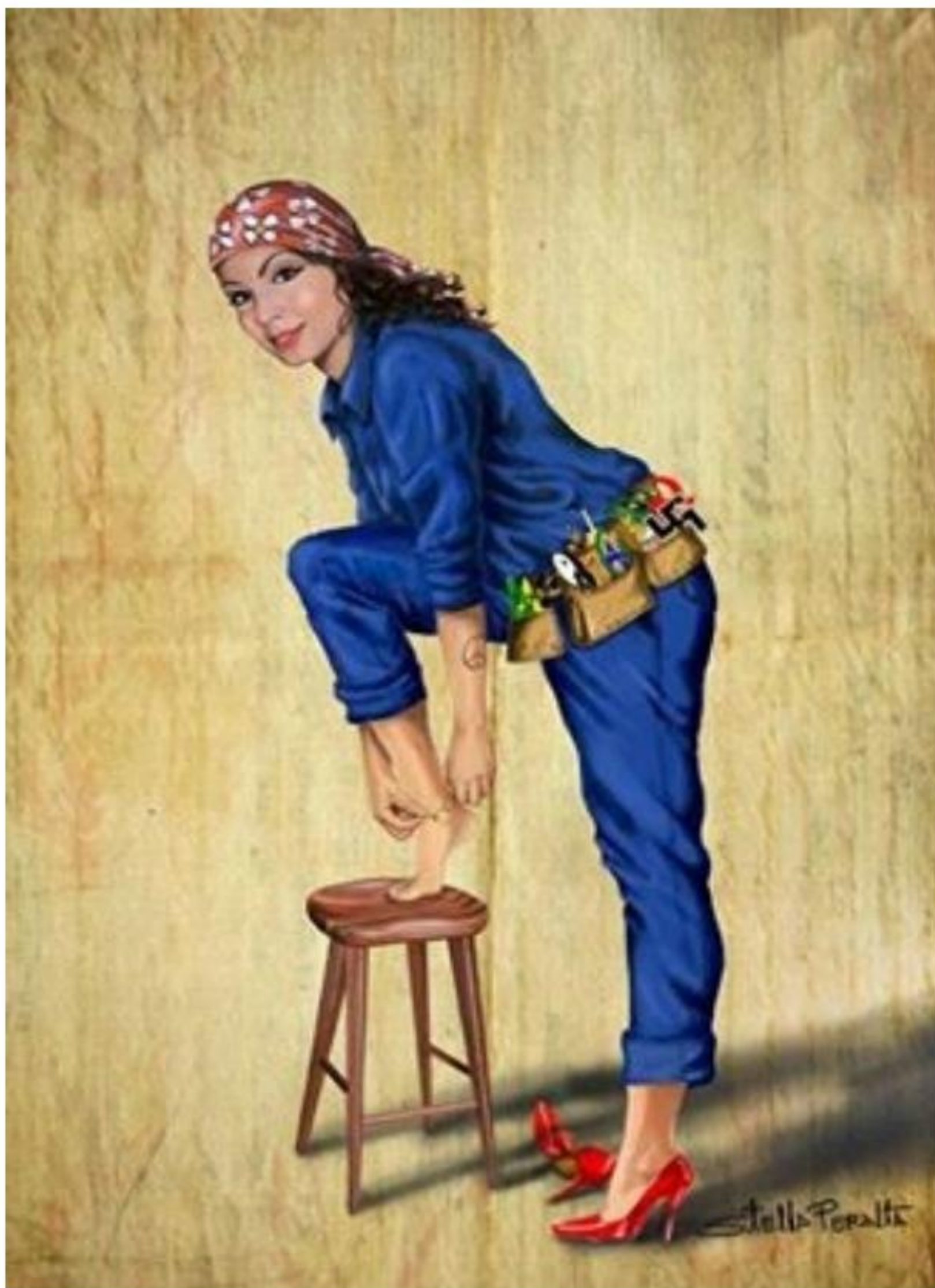

KARİKATÜR

Stella Peralta

Kolombiya

KARİKATÜR

Florent Espejel

Meksika

KARİKATÜR

Ana Maria G.Estrada
Meksika

KARİKATÜR

Youcef Aiemur

Cezayir

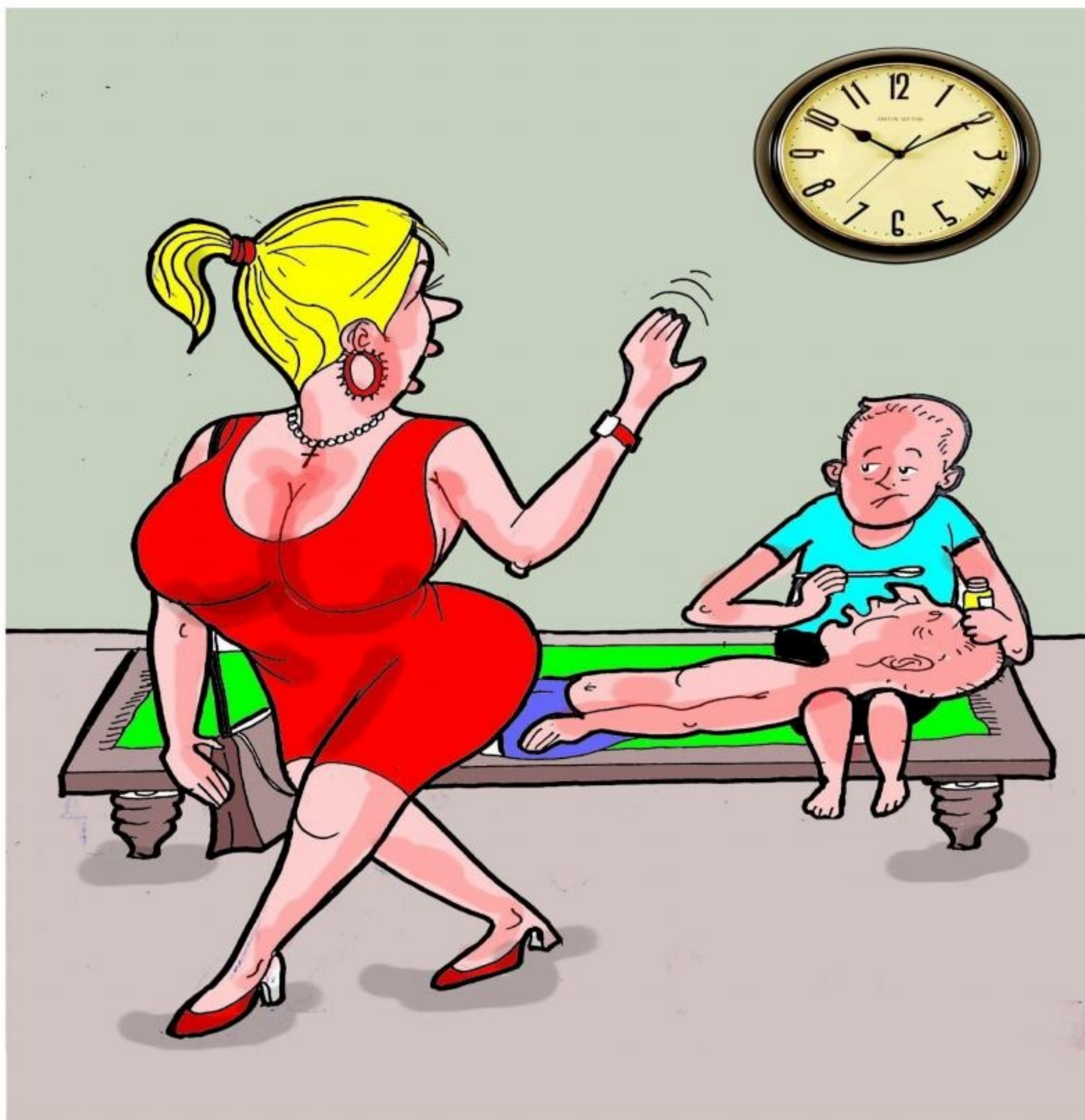

Tvg Menon

Hindistan

WORKING WOMEN...

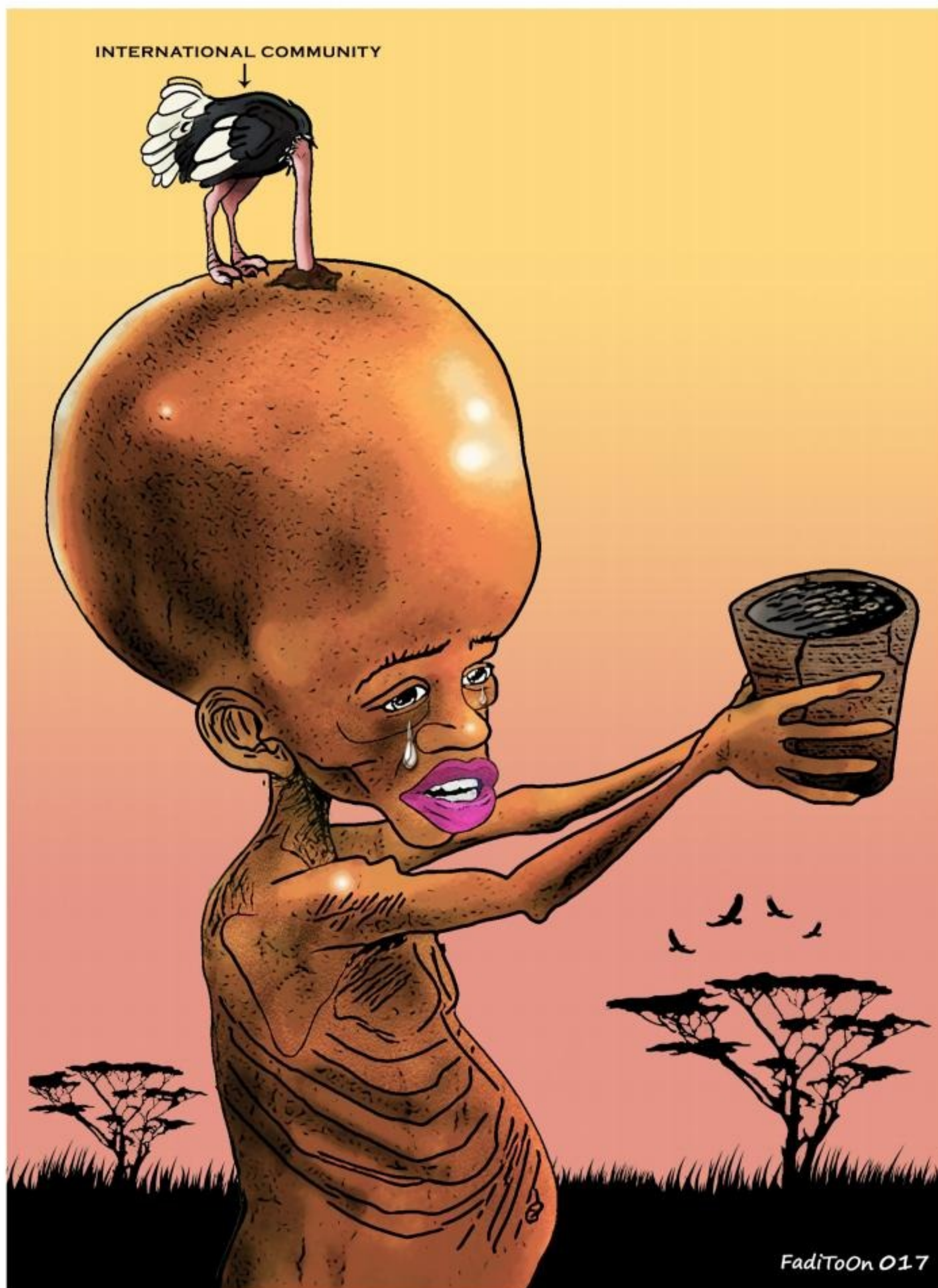

KARİKATÜR

Fadi Abou Hassan

Norveç

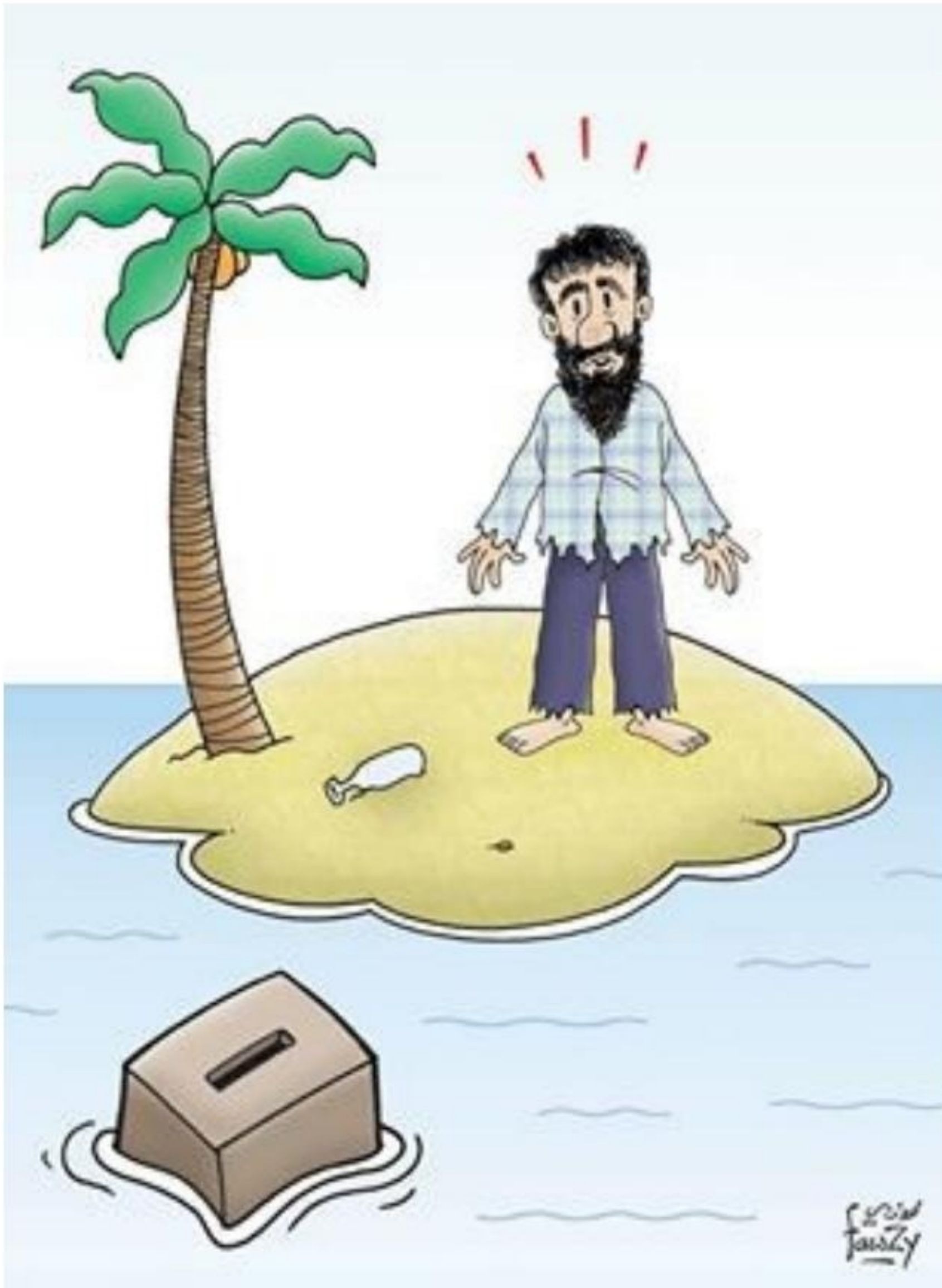

KARİKATÜR

Fawzy Morsy

Mısır

AYIN DOSTU (FRIEND OF THE MONTH) SOLTAN SOLTANLI

Soltan Galib's son Soltanli was born in 1976 in Azerbaijan Republic. He began to paint in his childhood. His father was against to this, so he painted secretly. He had also a great interest to the literature. He graduated the Philology Faculty of Azerbaijan State Pedagogical University in 1997 and he got the master degree in 2000. Coming to Baku Soltan got interested in painting very much, he went to the exhibitions, visited the famous painters and sculptors' studios, wrote articles about them and always wanted to learn.

His goal was to become a different painter. He preferred to study himself. Soltan wanted to create his style. He wished to become a sensible and amazing painter sourcing from the deep layers of the human intellect, surrounding the philosophical, thinking and the eternal ideas. His paintings are the mature examples of the modern art and painting. The intellect and philosophy are the main peculiarities for Soltan's activity.

His works "irreal" and for the first time has brought this term to the art painting in the loose concept, in the style level.

Soltan is also a graphic and a caricaturist. Soltan has won prizes in many exhibitions and expositions, his works have taken part in many international catalogues. His works are keeping in museums and private collections in different countries.

Soltan Galib oğlu Soltanlı 1976 yılında Azərbaycan Cumhuriyeti'nde doğdu. Resim yapmaya çocukluğunda başladı. Babası buna karşı olduğu için gizlice yapıyordu. Aynı zamanda edebiyata da büyük ilgisi vardı. 1997 yılında Azərbaycan Devlet Pedagoji Üniversitesi Filoloji Fakültesi'nden mezun oldu ve 2000 yılında usta derecesi aldı.

Bakü'ye döndüğünde resimle daha çok ilgilenmeye başladı, sergilere gitti, ünlü ressamların ve heykeltıraşların stüdyolarını gezdi, onlar hakkında makaleler yazdı.

Amacı farklı bir ressam olmaktı. Kendi başına çalışmayı seçti. Kendi tarzını yaratmak istedi. İnsan aklını derin katmanlarından kaynaklanan, felsefe ve düşüncelerle çevrelenen, mantıklı ve şaşırtıcı bir ressam olmak istiyordu. Resimleri modern sanat ve resmin olgun örnekleridir. Akıl ve felsefe eserlerinin ana özellikleridir. Çalışmaları "irreal"dir. Tarz düzeyinde bu kavram resim sanatına ilk kez kendisi tarafından getirilmiştir.

Soltan aynı zamanda grafik sanatçısı ve karikatüristtir. Birçok sergi ve gösteride ödüller kazanmıştır. Çalışmaları pek çok uluslar arası katalogda yer almıştır ve çeşitli ülkelerde müzelerde ve özel koleksiyonlarda bulunmaktadır.

